

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 727

HET GEHEIM VAN HET OUDE SPINET

20 cent

Raffles trad met een paar passen voorwaarts en zag een zware boomstam dwars over den weg liggen.

NIEUWE SERIE

Het geheim van het oude Spinet

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ZONDERLINGE ADVERTENTIE.

De ramen van de ontbijtkamer in de villa van lord William Aberdeen in Cromwellstreet, een der fraaiste straten van Londen, stonden wijd open.

De heerlijke zomerlucht stroomde met volle golven het fraai gemeubelde vertrek binnen.

De eigenaar van dit prachtige huis en zijn vriend Charles Brand, hadden juist hun ontbijt beëindigd en waren verdiept in de lezing van de „Times”.

Van tijd tot tijd maakte lord Aberdeen een korte opmerking tot zijn vriend, die dan eenige notities maakte op een bloc-noot, die naast hem lag.

— Heb je al een goede belegging gevonden, voor de opbrengst van ons laatste zaakje — vroeg de lord.

— Om je de waarheid te zeggen, beste Edward, aarzel ik nog, antwoordde de jonge man. De Pacific's staan op het oogenblik voortreffelijk, maar als men de Amerikaansche financieele bladen mag gelooven, dan zou de Senaat der Vereenigde Staten een wetsontwerp onderhanden hebben, waarbij een anoniem op te richten maatschappij concessies van zeer uitgebreiden aard voor den aanleg van een concurreerende lijn zouden worden gegeven. Daar zitten millarden achter, en men zegt, dat een groot aantal senaatsleden voor het wetsontwerp gewonnen zijn. Wordt het wetsontwerp inderdaad aangenomen, dan duikelen natuurlijk de Pacific's dadelijk op een geweldige wijze.

— Wat denk je van Rand Mines ?

— Dat is beter — die staan op het oogenblik buitengewoon vast. En als de koers verandert, zal hij zeker de hoogte in gaan.

— Nu, laten we dat maar voor afgesproken houden, hernam lord Aberdeen.

— Moet ik ze onder je eigen naam koopen ?

— Wat meen je, riep lord Aberdeen met komischen schrik uit. Je wilt ze toch hoop ik niet koopen op naam van John Raffles, den schrik van de Londensche politie ?

— Neen, zeide Brand lachend, dat zou moeilijk gaan, want dan was er tevens een einde gemaakt aan je arbeid, die het mogelijk maakt om deze fraaie stukjes te koopen.

— En van Lord Lister zullen de waarde bankdirecteuren ook liever niet hooren, antwoordde lord William Aberdeen, alias John Raffles op spottenden toon. Laat ze maar stellen op naam van den bewoner van deze villa.

— Uitstekend, zeide Brand terwijl hij nog eenige aantekeningen maakte en toen de bloc-noot van zich afstiet, terwijl hij de krant weder ter hand nam en zich opnieuw verdiepte in de lectuur van het wereldberoemde Cityblad.

Een half uur verliep, zonder dat de beide vrienden 'n woord hadden gewisseld.

Reeds was de oude kamerbediende van den lord binnen gekomen om de tafel af te ruimen, en weder verdwenen op zijn gewone bescheiden en geruischlooze wijze.

Eensklaps slaakte Brand een lichten kreet van verwondering.

— Wat is er aan de hand ? vroeg Raffles, terwijl hij van zijn eigen blad opkeek. Heeft Baxter, onze waarde hoofd-inspecteur van politie, misschien eigenhandig een lid van de Zwarte Hand gearresteerd ?

— Neen, antwoordde Brand lachend, zoo

verbazend is het nu weer niet, maar ik vind het toch belangwekkend genoeg om het je even voor te lezen! Luister eens naar deze advertentie:

„Spineta is reeds te Londen. Zaken telaar begonnen. Zoek bij de ouden. Koop tot iederen prijs. Kom spoedig. Bastados.”

Raffles had verbaasd toegeluisterd.

Toen strekte hij de hand uit naar het blad, waaruit Brand deze schijnbaar onsamenhangende woorden had voorgelezen, terwijl hij zeide:

— Dat is al een heel zonderlinge advertentie. Mag ik het zelf eens lezen?

— Wel zeker, beste Edward! En het zal mij genoegen doen, als jij er iets meer van begrijpt dan ik.

Raffles las de advertentie nog eens hardop over.

Daarop deed hij een langen trek aan zijn sigaret, keek zijn secretaris met een zonderlingen blik aan en zeide:

— Knip deze advertentie eens uit als je wilt, plak haar op een velletje papier, met den datum en het nummer van de „Times” waarin ze voorkwam eronder.

— En dan moet ik dat uitknipsel zeker bij je verzameling rariteiten voegen? vroeg Brand.

— Dat wil zeggen — als ik eerst de beteekenis van die advertentie heb doorgrond.

— Denk je dan, dat dat zal gaan? riep Brand verwonderd uit.

— Het is althans te probeeren! Je weet, dat alles wat zich zoo zonderling voordoet, mijn groote belangstelling heeft en dat ik niet rust vóór ik het geheim van deze raadselachtige mededeelingen heb doorgrond.

Raffles wreef zich op de hem eigen wijze met de hand over het voorhoofd, zooals hij gewend was als hij aan de oplossing van een moeilijk vraagstuk begon.

— Nu, ik voor mij moet eerlijk verklaren, dat ik aan deze paar woorden geen kop of staart zie, zeide Brand. Wie is bijvoorbeeld in 's hemelsnaam die Spineta! Ken jij die dame?

— Lieve hemel, neen, beste Charles, antwoordde Raffles lachend. Het lijkt mij een zeer gangbare Italiaansche naam toen, en wel een voornaam, ofschoon...

Hij verborg het gelaat in de hand en keek even strak voor zich uit.

Toen hief hij het hoofd weder op en zeide:

— In de kast van de bibliotheek zul je woordenboeken van alle beschaafde talen vinden. Zou je de Spaansche en Italiaansche eens willen halen?

— Natuurlijk, antwoordde Brand.

Hij snelde haastig weg en kwam even later terug met twee dikke boeken, welke hij voor zijn vriend neerlegde.

— Wij zullen eerst het Italiaansche eens

opslaan, zeide Raffles. Op de laatste bladzijde is meestal een gansche reeks voornamen, met de vertaling in het Engelsch, gedrukt.

Hij sloeg de bladzijden om en begon ijverig te zoeken.

— Wij hebben ons vergist, zeide hij na eenigen tijd. In het Italiaansch bestaat geen vrouwen-naam, althans geen gangbare, die zoo luidt als de naam in onze advertentie. Wel Spanetta, en dat is niet hetzelfde. Nu is het natuurlijk mogelijk, dat de steller van de advertentie onduidelijk geschreven heeft en dat de zetter de *i* voor een *a* aangezien heeft, maar dan zitten we toch met die twee t's. En nu het Spaansch!

Raffles begon opnieuw te zoeken en zeide na eenigen tijd teleurgesteld:

— In het Spaansch komt de voornaam Spineta nog veel minder voor.

— Nu, dan is het eenvoudig een achternaam, merkte Brand op.

— Een achternaam? mompelde Raffles. Het is mogelijk. Laat ons eens verder gaan.

Bastados deelt ons mede, dat er een zekere Spineta reeds te Londen is — dat is één. De eerste zin schijnt in verband te staan met den tweeden, dat wil zeggen, dat Spineta reeds te Londen is en dat de zaken te laat begonnen zijn.

— En nu hebben we niets anders te weten dan welke die zaken zijn, riep Brand lachend uit.

— Ja, spot jij maar, hernam Raffles glimlachend. Op deze wijze, door de verschillende zinsgedeelten met elkander in verband te brengen, moeten wij er toch komen. Jij miskent toch, hoop ik, het verband tusschen die twee zinnen niet?

— O neen, dat niet.

— Tot zoover zijn wij het dus eens. En nu de derde zin: „Zoek bij de ouden.” Dat is al heel wat lastiger! Wat moet er gezocht worden en wie zijn die ouden? De vierde zin is op zichzelf heel duidelijk: „Koop tot iedere prijs.” Jij zou zeggen, het eenige wat we moeten weten is, wat er gekocht moet worden! Ten slotte de vijfde zin en de onderteekening. Ik voor mij geloof, dat Bastados, die het telegram afzond, niet bedoeld heeft: „Kom spoedig bij mij,” maar: „Ik kom spoedig bij ulieden.” Ben jij het daarmee eens?

— Daarop kan ik je moeilijk antwoorden. Ik gevoel voor de eene opvatting evenveel als voor de andere.

— Nu, ik wil je ook wel eerlijk bekennen, dat ik me hier alleen door een soort intuïtie laat leiden — ik kan het niet beredeneeren.

Weer wreef Raffles zich met de slanke witte hand over het hooge voorhoofd en verzonk in diep gepeins.

Brand wachtte er zich wel voor hem daarin te storen.

Een kwartier verliep, zonder dat een van de beide mannen een woord sprak.

Eenige malen hoorde Brand zijn vriend binnensmonds het woord „Spineta” zeggen en dan telkens opnieuw de advertentie ter hand nemen.

Eindelijk hief de Groote Onbekende het hoofd weder op en zeide :

— Ik zou het er voor willen houden, dat het woord Spineta een afgesproken aanduiding is van een of ander effect, in verband met het woord „zaken” dat later komt, en met den raad „om tot iederen prijs te koopen.” Maar dan zit ik er weer mee, wat er bij die ouden gezocht moet worden.

— Het woord „ouden” heeft zeker heel wat beteekenissen, merkte Brand op, het kan bijvoorbeeld „oude menschen” beteekenen, of ook een familiale uitdrukking voor „ouders,” maar ook wel „antiekens” . . .

Hij had het woord nauwelijks geuit, of Rafflex vloog overeind en klopte hem op den schouder.

— Beste Charles, zeide hij, dat woord is je bepaald door de Voorzienigheid ingegeven !

— Dus jij denkt dat het woord „ouden” hier „antiekens” beteekent ?

— Neen, dat niet !

— Wat dan ? vroeg Brand verbaasd.

— Een naam dat het woord antiek tot stam heeft en wel : antiquairs !

— Weet je dat zeker, riep Brand opgewonden uit.

— Neen. Zeker weet ik het natuurlijk niet ! Het is maar een ingeving, maar die toch niet geheel en al zonder een logischen, natuurlijke grondslag is. Want als ik het in verband breng met den volgenden zin „Koop tot iederen prijs,” dan kom ik tot de gevolgtrekking, dat het woord „ouden” hier eenvoudig gekozen is, om degenen die deze advertentie met al te veel aandacht mochten lezen, op een dwaalspoor te brengen.

Raffles nam het velletje papier met de zonderlinge advertentie nogmaals ter hand en barstte plotseling in lachen uit.

— Wat scheelt er aan ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wij zijn ezels, beste Charles, antwoordde Raffles nog steeds lachend.

— Hoe kom je tot deze weinig vleierende gevolgtrekking ?

— Omdat we niet behoorlijk kunnen lezen naar het schijnt, of liever omdat we ons al te zeer hebben laten beïnvloeden door wat er staat, inplaats van ons meer bezig het ouden met hetgeen er inderdaad bedoeld is. Wij hebben, zooals je je herinnert in twee woordenboeken naar den eigennaam „Spineta” gezocht.

— Ja, dat is zoo.

— Wij wilden volstrekt, dat Spineta een vrouw was. . .

— Het is dus een man ?

— Ook niet ! zeide Raffles lachend. Het is noch een man, noch een vrouw, het is in het geheel geen levend wezen, maar een voorwerp.

— Een voorwerp ! riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Wel zeker ! Die a is er maar achter gezet om ons in de war te brengen.

Brand keek hem met groote oogen aan.

Langzamerhand begonnen zijn oogen te glanzen, toen riep hij verheugd uit :

— Een spinet ! Je hebt gelijk, het kan niet anders zijn.

— Niet waar ? als we het in verband brengen met de antiquairs en met de raadgeving om iets te koopen, dan is mijn veronderstelling zeer waarschijnlijk. Zou je eens even de letter S willen halen van de Britsche encyclopaedie, dan zullen wij eens zien wat het eigenlijk is !

Brand snelde weer weg naar de bibliotheek en keerde even later terug met het zware deel van de wereldberoemde encyclopaedie.

Raffles sloeg het boek open en had spoedig gevonden wat hij zocht :

— Spinet, in het Italiaansch spineto, in het Latijn clavicordium, een verouderd snareninstrument in piano-vorm, dat dateert uit het begin van de achttiende eeuw.

— Veel is het niet, zeide Brand, maar we kunnen ons nu toch wel voorstellen, wat er mee bedoeld wordt.

— O, er staat nog een massa meer in het woordenboek, maar dat bespaar ik je. Wij weten nu, dat de stellers van deze advertentie meedeelen, dat er een spinet te Londen, dat wil zeggen „reeds te Londen”, is. Dat kleine woordje werpt een eigenaardig licht op den volgenden zin, waarin het heet, dat de zaken te laat begonnen zijn ; dat zijn bepaald zaken geweest met een luchtje er aan. Kun jij je voorstellen, dat een spinet zoo kostbaar is, alleen als oudheidkundige rariteit, dat men er zooveel moeite voor doet ?

— Eerlijk gezegd neen. Er zijn nog heel wat spinetten op de wereld, zou ik zeggen.

— Natuurlijk. Nog geen drie weken geleden heb ik er eens een gekocht voor mijn zomerverblijf aan de oostkust van Engeland, bij Hull en dat heeft me vijftig pond gekost.

— Dus dan zou er, volgens jouw opvatting, iets bijzonders aan dat oude muziek-instrument zijn, waardoor het van buitengewone waarde wordt voor de stellers van de advertentie ?

— Je stelt de zaak heel zuiver, Charles. Zoo is het ! Vermoedelijk verbergt dat spinet een of ander geheim, dat ik zeer gaarne zou willen doorgronden.

— Maar dat zal niet zoo gemakkelijk gaan.

— Neen, verre van daar. Londen heeft heel wat antiquairs en er zouden misschien weken mede heen gaan, voor wij hadden uitgevonden, waar het spinet zich bevindt.

— Wij zouden al heel wat verder zijn, als wij wisten van welke stad de advertentie aan de „Times” is gezonden.

— Dat zouden wij zeker, maar wij behoeven er geen oogenblik op te rekenen, dat men ons dat op de administratie van het City-blad zal mededeelen. Ieder steller van een advertentie is van een volmaakte geheimhouding verzekerd.

— Zouden we het niet kunnen afleiden uit den naam van den onderteekenaar ?

— Dat kan ik niet inzien. Het is een echt Spaansche naam, maar het kan wel een pseudoniem zijn.

Eensklaps sprong Raffles weder op, trad snel op Brand toe en zeide toen :

— Je houdt je toch nog altijd aan de goede gewoonte om de verslagen van min of meer belangrijke inbraken en diefstallen uit de groote Europeesche bladen te knippen en te bewaren ?

— O, ja, al sedert jaren. Ik heb er al een groote kast vol van.

— Juist, en ik meen mij te herinneren, dat wij wel eens nut uit jouw verzameling getrokken hebben.

— Meermalen.

— Nu, dan heb ik een werkje voor je, dat

niet bepaald aangenaam is, en wel wat langdradig zal zijn, maar waardoor wij misschien op een of ander spoor kunnen komen. Ik wilde dat je de inbraken eens naging, die in de vorige week op het vasteland gepleegd zijn, en wel in de Latijnsche landen, Italië, Frankrijk of Spanje.

— En wat moet je dan weten ?

— Ik wilde weten of er ergens bij een handelaar in oudheden is ingebroken.

— Ik zal mijn best doen, Edward, hernam Brand, maar er zullen wel een paar uren mee heen gaan. Natuurlijk sla ik alle onbelangrijke inbraakjes van onnoozele beginnertjes over.

— Nu, ga jij je dan maar verdiepen in de studie van je register, zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend op den schouder klopte, dan ga ik een weinig naar de koninklijke bibliotheek.

— Wat ga je daar in 's hemelsnaam uitvoeren ?

— Eens snuffelen in oude folianten, antwoordde Raffles. Je weet dat ik dat graag doe, en misschien vind ik iets, dat mij van nut kan zijn.

— Tot straks dus.

— Tot straks !

De twee mannen reikten elkander de hand — Brand begaf zich naar de bibliotheek en Raffles liet zich door den ouden Gaston hoed en stok geven en begaf zich naar het groote gebouw van de Koninklijke Bibliotheek.

HOOFDSTUK II.

EENIG LICHT IN DE DUISTERNIS.

Het uur van de lunch had reeds lang geslagen, toen Raffles eindelijk terugkeerde.

Brand zat hem reeds in de eetzaal van de villa in Cromwellstreet te wachten.

— Je ziet er een weinig teleurgesteld uit, beste Edward, zeide hij, toen deze binnentrad. Niets gevonden, wat je van eenig nut kon zijn ?

— Volstrekt niets ! Ik heb heel veel belangwekkende dingen gelezen, over spinetten, over den moord op den hertog De Guise, over den Bartholomeusnacht, over het beleg van Haarlem en over nog andere dingen.

— Ja, ja, ja, zeide Brand lachend, ik begrijp hoe het gegaan is. Je hebt je door je hartstocht voor historische bijzonderheden laten meeslepen en bent van het eene onderwerp tot het andere over gegaan.

Raffles zuchtte.

— Ik vrees dat je gelijk hebt, zeide hij. Het is ook zoo'n prachtige instelling daar en men zit er zoo gemakkelijk. Ben jij misschien gelukkiger geweest ?

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde

Brand, met een guitigen blik in zijn oogen. En toch heb ik maar een half uur behoeven te zoeken. Maar laat ik aan het toeval de eer geven, die het toekomt.

— Dus je hebt iets gevonden, zeide Raffles gretig. Laat eens hooren.

Brand stond op en ging naar het tafeltje aan het raam, waar hij een paar vellen papier had neergelegd, beplakt met uitknipsels uit de Parijsche „Matin” en „Journal.”

— Misschien heb je hier wel wat aan, zeide hij, terwijl hij met de papieren naar Raffles terugkeerde, die er een nieuwsgierigen blik op wierp.

— Ik geloof dat deze knipsels op meer dan één geval slaan ? vroeg hij.

— Ja, op twee inbraken in dezelfde stad, kort na elkaar en die volgens mij ongetwijfeld met elkander in verband staan.

— Laat ons eens zien, zeide Raffles.

Hij verdiepte zich in de lezing van de verschillende uitknipsels en zeide :

— Ik geloof dat je dat goed hebt ingezien,

beste Charles. Het verband tusschen deze beide inbraken is onloochenbaar. Laat ons eens zien : Ongeveer veertien dagen geleden werd er ingebroken bij een zekeren Jules Lecocq te Lyon. De inbrekers maken een aantal gouden en diamanten voorwerpen buit van tamelijk groote waarde en voorts vermist de bestolene een portefeuille met oude familiepapieren, die hij zelf van weinig waarde acht, en waaraan ook de inbrekers bitter weinig zullen hebben. Lecocq vermoedt dat zij die bij het nasuffelen van zijn secretaire bij zich hebben gestoken, meenende dat zij geldswaardige papieren zou bevatten. Hij zelf, zoo lees ik in het verslag, had maar hoogst zelden een blik in deze portefeuille geworpen en wist nauwelijks wat zij bevatte. Dat is van belang, Charles — laten wij dat onthouden ! En nu inbraak No. 2. Deze heeft een week later plaats in dezelfde stad bij een zekeren Jean Lonnoy. Het verwonderlijke van deze inbraak, zoo merkt de „Matin” op, schuilt hierin, dat zij gepleegd werd in een armelijke stadswijk en bij een armen drommel, die het niet breed had.

— De inbrekers hebben er dan ook niets gevonden, zegt het verslag.

— Maar wel de weinige papieren, die zij in de schamele woning van Lonnoy vonden, onderste boven gehaald.

— Terwijl uit het verslag in de bladen verder blijkt, dat de man eenig geld in huis had, dat hij had ontvangen voor den verkoop van een oud familiestuk, dat hij van de hand had gedaan, om aan geld te komen, teneinde daarvan de ziekte van zijn eenig dochttertje te kunnen bestrijden.

De beide mannen keken van het vel papier op en wierpen elkander een veel beteekenenden blik toe.

— Ik geloof dat onze gedachtengang wel ongeveer dezelfde is, Charles, zeide Raffles.

— Daaraan twijfel ik ook niet ! Dat oude familiestuk is denkelijk het befaamde spinet geweest, waarvan in deze advertentie sprake is.

— Laat ons althans zeggen, zeide Raffles lachend, dat het niet volstrekt onmogelijk is, voor alle zekerheid.

— In de portefeuille met oude familiepapieren hebben de inbrekers in het huis van Lecocq mogelijk een aanwijzing gevonden, die er hen toe bracht bij den armen drommel Jean Lonnoy in te breken, waar zij zeker waren niets anders te zullen vinden, dan wat gebroken meubelen. . .

— En een oud spinet, vulde Raffles den zin aan.

— En daar wij nu maar niet zullen aannemen, dat die heeren inbrekers zulke bijzondere liefhebbers van oude muziekinstrumenten waren. . .

— Willen wij het er voorloopig voor houden, dat de oude papieren, bij dien ezel van een Lecocq gevonden, heb hebben ingelicht omtrent het bestaan van een of ander gewichtig document, dat in het spinet verborgen was, waarvan wij den aard natuurlijk niet kennen, maar dien wij wel kunnen raden.

— Inderdaad, inbrekers plegen niet naar stukken te zoeken, als die niet in geldswaarde zijn om te zetten en de gevolgtrekking voor ons uit dit alles is. . .

— Dat wij niet waard zouden zijn John Raffles en Charles Brand te heeten, als wij niet al onze krachten inspanden, om die heeren bij hunne onderzoekingen voor te zijn en zelf dat document op te sporen.

— Je hebt den spijker op den kop geslagen ! Ik zal deze knipsels zoo lang bij mij houden ; met je welnemen, want zij kunnen mij nog te stade komen, en laat ons nu eens over onze plannen praten.

De twee vrienden namen aan de reeds gedekte tafel plaats en begonnen met smaak hun lunch te nuttigen.

— Voor wie zou die advertentie in de „Times” nu eigenlijk bestemd zijn ? riep Brand uit.

— Natuurlijk voor handlangers van de Lyonsche inbrekers.

— Die zouden dus tot leden van een internationale bende behooren ?

— Zeker ! En wel van een speciaal soort, die er haar werk van maakt kostbare documenten te stelen.

— Zouden zij de advertentie al gelezen hebben ?

— Ongetwijfeld !

— Natuurlijk moeten zij op de hoogte zijn van wat er te Lyon is voorgevallen.

— Dat spreekt van zelf, anders zou de advertentie hen volmaakt onbegrijpelijk voorkomen.

— Maar acht je het onmogelijk dat zij inderdaad niets te maken heeft met de inbraken die er dezer dagen te Lyon gepleegd zijn ?

— Onmogelijk ? riep Raffles uit. De kansen staan tien tegen een, dat ze er niets mee uitstaande heeft. Maar je moet mij toegeven, dat alles wel uitstekend klopt.

— Dat geef ik onmiddellijk gewonnen. Maar als dat zoo is, dan moeten we ook met bekwaren spoed te werk gaan, anders zouden de leden van de Londensche bende ons voor zijn.

— Natuurlijk, er is groote haast bij.

— Wanneer beginnen wij ?

— Vandaag nog, en wel aanstonds !

— Waarmede ?

— Met het zoeken naar spinets bij de Londensche antiquairs. Wij kunnen dat men z'n drieën opknappen, jij, mijn schrandere chauff-

feur Henderson en ik zelf. Zoodra wij geluncht hebben, zullen wij uit het adresboek de adressen van alle antiquairs afschrijven en dan ieder een wijk voor onze rekening nemen.

— Wij kunnen ieder één van de auto's nemen om tijd te besparen.

Even zwegen de beide vrienden.

Toen hie Brand plotseling het hoofd op en riep uit :

— Ik wilde wel wat opmerken!

— Steek maar van wal!

— Hoeveel spinets zouden er ongeveer in Londen zijn, denk je?

— Nu, op een dozijn kan ik het niet zeggen, maar ik schat toch wel een paar honderd.

— En wou je die allemaal koopen?

— Hoe dat zoo?

— Wel, je zult ze toch moeten onderzoeken?

Raffles legde zijn mes neder, dat hij in de juist opgeheven rechterhand hield en barstte in een schaterlach uit.

— Waar waren mijn gedachten? riep hij. Natuurlijk heb je gelijk! Stel je voor, dat ik alle oude piano's opkocht die zich op het oogenblik te Londen bevinden!

— Maar als wij het niet kennen, Edward, dan zullen de heeren inbrekers het toch evenmin kunnen uitvinden?

— Ho, ho, jij vergeet, dat zij papieren in hun bezit hebben, waarin het spinet wel nauwkeurig omschreven zal zijn, waarin de naam van en maker staat opgegeven, het jaartal, het fabriekaats enz.

Raffles dacht even na en vroeg toen :

— Heb je de verslagen over de laatste inbraak bij Jean Lonnoy nauwkeurig gelezen?

— Woord voor woord! Zij waren niet zoo lang, ofschoon de Fransche politie wel begreep, dat er iets achter deze inbraak moest schuilen.

— En heb je daarin soms den naam gevonden van den Londenschen antiquair aan wien Lonnoy het erfstuk heeft verkocht, van welke waarde hij blijkbaar niet het minste besef had?

— Maar Edward, merkte Brand op verwijtenden toon op, hoe kun je dat nu vragen! Zoo iets belangrijks zou ik je toch dadelijk hebben medegedeeld. Dan behoefde je immers in het geheel niet te zoeken. Ik zal je zeggen hoe het gegaan is. Jean Lonnoy kreeg een paar dagen geleden een bezoek van een Engelschen handelaar in oudheden, die in opdracht van een groot aantal Engelsche antiquairs het vasteland afreisde om oudheden op te koopen. Vooral oude wapens en oude muziekinstrumenten. Lonnoy verstond geen woord Engelsch en de agent krabbelde maar een bedroefd mondje Fransch. Hoe de man heette, wist Lonnoy dan ook niet.

Raffles krabde zich achter het oor.

— Ja, dan is de zaak toch lastiger dan ik daecht, zeide hij. Weet je ook, of het spinet met goud, of met banknoten of met een wissel betaald werd?

— Met een wissel op een Lyonneesch bankhuis! De man had het stuk in een portefeuille onder zijn hoofdkussen gelegd, anders zouden de inbrekers het wel gestolen hebben. Zij schijnen in hun arbeid te zijn verrast door een of ander gerucht.

Het gelaat van Raffles, dat tamelijk mistroostig had gestaan, verhelderde plotseling.

— Maar dan moet die agent dien wissel toch onderteekend hebben? riep hij uit.

— Dat spreekt van zelf, maar Lonnoy zal hem wel dadelijk te gelde hebben gemaakt. De inbraak had plaats juist een dag nadat het spinet verkocht was. Alles klopt uitstekend. De verkoop had plaats op een Zaterdag en op Zondagochtend liet de agent het spinet weghalen, natuurlijk kon Lonnoy op dien Zondag zijn wissel niet meer incasseeren en des nachts van dienzelfden dag werd er bij hem ingebroken. Daarop slaat natuurlijk die zin in de advertentie: „Zaken te laat begonnen.”

— Zonder twijfel! Maar nu wilde ik gaarne nog meer weten.

Stond er ook iets van in het verslag, aan wien de wissel geëndosseerd was?

— Neen, in zulke bijzonderheden daalde het niet af.

— Dat is jammer genoeg, meende Raffles. Het is een week geleden dat dit alles gebeurd is, zeg je?

— Zeven dagen, om het precies te zeggen. De inbraak had plaats op Zondag en het is nu Zaterdag daaraan volgend.

Raffles stond veerkrachtig op en klopte met de vlakke hand op de tafel.

— Dan zullen we maar eens vlug aan het werk gaan, riep hij uit.

— Wat wil je nu het eerst doen?

— Aan de Lyoneessche bank telegrafeeren!

— Wat wil je dan weten?

— Om te beginnen wil ik weten, of de beambten zich daar misschien herinneren welke handteekening er op den wissel stond, die hun door Lonnoy werd voorgelegd.

— Dat is niet waarschijnlijk!

— Toegegeven, maar daar het niet onmogelijk is, moeten we het probeeren. Weten zij het niet meer, dan kunnen ze mij toch in ieder geval zeggen aan wien de wissel geëndosseerd was.

— Ik vermoed aan een Londensch Bankhuis.

— Ja, dat denk ik ook. Kom, ik ga mijn telegram eens opstellen.

Raffles begaf zich naar de bibliotheek, zette zich voor een prachtig gebeeldhouwde schrijf-

tafel, die voor het raam stond en stelde daar het volgende telegram op.

Aan de Lyonneesche Bank te Lyon,
Frankrijk.

Lord William Aberdeen verzoekt inlichting omtrent wissel, aangeboden door Jean Lennoy op Maandag 1.1. of later. Hij vraagt den naam van den onderteekenaar. Ingeval deze niet bekend is verzoekt hij opgave van de instelling, aan welke de wissel geëndosseerd was.

Raffles las nog eens na wat hij geschreven had en juist kwam Brand binnen.

— Zouden ze je verzoeken inwilligen? vroeg de jonge man.

— Nu ik het als Lord William Aberdeen doe, zeker wel, antwoordde Raffles met een glimlach. Vergeet niet dat ik in rekening-courant met die bank sta en niet voor een peulenschilletje, dat verzeker ik je.

— Dat is waar, hoe kon ik zoo dom zijn dat te vergeten! Je komt voor een groot saldo in hun boeken voor.

— Zoo zie je, dat dit steeds veel nut heeft, hernam Raffles. Kleedt je aan, dan gaan wij de straat op om het telegram weg te brengen. Er is niet veel tijd te verliezen. Morgen is het Zondag en dan kunnen wij toch niets uitrichten.

De beide vrienden verlieten de villa en begaven zich te voet naar het dichtst bijgelegen telegraafkantoor.

Raffles verzond zijn telegram, met betaald antwoord.

— En nu valt er voor het oogenblik niets anders te doen dan af te wachten, zeide hij, toen zij het telegraafkantoor weder verlaten hadden. En ik verzeker je, dat mij dat lastig genoeg valt.

— Nu, wij behoeven niet geheel en al stil te zitten, zeide Brand.

— Wat wou je dan nu gaan doen?

— Adressen van antiquairs opschrijven! antwoordde Brand.

— Drommels, dat is waar ook, dat had ik bijna vergeten. Laten wij maar vlug naar huis gaan en met dat droge werkje beginnen.

— Hoe lang zou het duren voor je antwoord kreeg op je telegram?

— Een uur of drie, misschien vier, antwoordde Raffles. Ik heb het dringend verzonden en ook om dringend antwoord verzocht.

— Wel, in dien tijd kunnen wij heel wat afgeschreven hebben, meende Brand.

Zoodra zij zich weder in de groote bibliotheek van de villa bevonden, nam Brand het lijvige adresboek uit de kast en sloeg het open bij de lijst der verschillende beroepen.

Toen hij het groote aantal namen der anti-

quairs zag, krabde hij zich verschrikt achter het oor.

— Er zijn er zeker heel wat? vroeg Raffles lachend.

— Een paar honderd minstens, zou ik zeggen.

— Nu, wij hebben een troost!

— En die is?

— Dat de Lyonneesche inbrekers nog heel wat langer zullen moeten zoeken dan wij.

— Het wordt dus een soort wedstrijd, en wie het spinet het eerst heeft, wint het.

— Als het maar niet op een teleurstelling uitloopt!

— Nu, dan hebben wij toch de voldoening, een raadselachtig geval te hebben opgelost, en dat is ook wat waard.

De beide vrienden namen nu ieder een groot vel papier voor zich en begonnen ieder een bladzijde van het zware boek af te schrijven.

Zij werkten onafgebroken twee uur aan één stuk door en hadden toen niet alleen de namen en de adressen van alle antiquairs genoteerd, maar hen tevens in wijken ingedeeld.

— Weet je wat ik daar bedenk? zeide Raffles terwijl hij met een geeuw zijn vulpenhouder nederlegde.

— Zeg eens op?

— Dat wij voor den koning van Pruisen gewerkt hebben, als ik uit Lyon een bevreemdend antwoord op mijn telegram ontvang. Want als wij den naam kennen van den agent, die den wissel onderteekend heeft, dan hebben wij ook zijn lastgevers spoedig gevonden.

— Dat is waar! Hij handelde weliswaar in opdracht van eenige dozijnen antiquairs, maar dan zou toch in ieder geval onze nasporing aanzienlijk bekort worden.

De beide vrienden verdiepten zich nog lang in gissingen omtrent den aard van het geheim, dat het spinet zou kunnen bevatten, toen de oude Gaston met een telegram binnenkwam.

Brand trad snel op hem toe en nam het telegram van het blad, waarop de oude kamerdienaar zich even bescheiden verwijderde als hij gekomen was.

— Nu zullen we het spoedig weten, beste Edward, zeide Brand, terwijl hij zegevierend met het telegram zwaaide. Daar is het antwoord uit Lyon al.

— Dat is vroeger dan ik durfde hopen, zeide Raffles.

Hij nam hem het telegram uit de hand en opende het.

Een glimlach van voldoening vloog over zijn gelaat.

— Het is jammer van het werk dat wij vanmiddag hebben verricht, beste Charles, zeide hij. Maar wij hadden ons de moeite kunnen besparen.

— Dus ze seinen je...?

— Den naam van den agent, die Button heet en bovendien ook nog den naam van de Bank waaraan de wissel geëndosseerd was. Namelijk die van Tornycrofft in de Victoria-street te Londen.

— Mooier kon het al niet, riep Brand verheugd uit.

— En wij zullen maar dadelijk aan het werk gaan, voegde Raffles er aan toe. Ben je gereed om uit te gaan?

— Welzeker, ik ben klaar hoor.

— Dan zullen wij eerst de bank eens telefoneeren en vragen naar het adres van Button, den agent der antiquairs.

Hij trad op het telefoontoestel toe en nam den hoorn van den haak.

Even later zag Brand hem op de bloc note, die naast het toestel lag, een paar woorden noteeren en vervolgens den haak weder ophangen.

— Tot dusverre loopt het uitstekend, zeide Raffles vergenoegd, terwijl hij het blaadje uit de bloc-note scheurde, opvouwde en in zijn portefeuille stak.

— Heb je het adres van den agent?

— Ja, hij woont aan het strand, nauwelijks een kwartier hier vandaan, naar ik schat. Zet je hoed op, dan gaan wij er onmiddellijk op uit.

En even later wandelden de beide mannen langs Cromwellstreet naar het drukke Strand, den voornaamsten verkeersweg van Londen.

Spoedig had Raffles het adres gevonden, en dat hij zich niet vergiste bewees een groote koperen plaat die naast de deur bevestigd was, en waarin de woorden gegrift stonden: George Button, Agent voor den handel in oude kunstvoorwerpen.

Raffles belde aan en gaf een kaartje, bedrukt met zijn naam van Graaf Fountleroy, aan den bediende die de deur opende, met het verzoek, dit dadelijk aan zijn meester ter hand te stellen.

De man verwijderde zich en keerde korten tijd daarop terug met het verzoek, hem naar het kantoor van den agent te willen volgen.

Gedurende zijn korte afwezigheid had Brand gelegenheid gevonden aan zijn vriend te vragen:

— Waarom heb je eigenlijk den naam van Lord Aberdeen niet opgegeven?

— Heel eenvoudig, omdat ik niet voornemens ben het spinet naar mijn adres te laten brengen.

— Waarom niet?

— Wel, omdat de zaak wel eens falikant kon uitkomen, dat bijvoorbeeld de Lyonnesche inbrekers zullen klappen en dan zou het een zonderlingen indruk maken, als dat bewuste spinet juist bij Lord Aberdeen werd gevonden! Waarbij het dan tevens zou uitkomen, dat ik

zoo veel moeite heb gedaan het in mijn bezit te krijgen.

— Dus het wordt naar ons pied-à-terre in de Regentstreet gebracht?

— Juist, dat ben ik van plan.

— Dan zouden wij daar dus eenige dagen moeten wonen?

— Dat hangt er geheel van af, of wij het geheim spoedig ontdekken. Als dat het geval is, dan kunnen wij het spinet laten waar het is en bemoeien ons verder alleen met de verdere uitwerking van onze plannen.

Nadat de knecht teruggekeerd was volgden de twee vrienden hem naar een klein kantoor, dat op de vijfde verdieping van het machtige gebouw gelegen was.

Zij werden ontvangen door een klein mannetje met een spichtig gelaat als van een schrikachtig muisje en een verbazend langen dunnen, scherp neus, die een geweldigen grooten stalen bril torste, dien de eigenaar echter niet scheen te gebruiken om er door, maar om er overheen te zien.

De heer George Button scheen een uiterst bewegelijk kereltje te zijn, dat het geen tien seconden achtereen op een en dezelfde plaats uithield, maar om de minste reden overeind sprong, driftig aan zijn bril rukte, en een andere plek uitzocht, om met schelle, telkens overslaande stem zijn kort afgebeten zinnestjes te uiten.

— Waarmede kan ik de heeren dienen? vroeg de agent, zoodra zijn bezoekers waren binnengetreden en terwijl hij een blik op het visitekaartje wierp, dat de knecht hem gebrachthad.

— Ik zal u niet lang ophouden, mijnheer, want ik begrijp dat uw tijd kostbaar is, zeide Raffles. Ik wensch niets anders te weten dan de adressen van handelaars in oudheden, waar ik mij zou kunnen voorzien van een fraai spinet, daar ik een hartstochtelijk verzamelaar van oude muziekinstrumenten ben.

— Een spinet? riep de agent uit. Wel, ik zou er u wel een dozijn kunnen bezorgen!

— Dat is niet noodig, antwoordde Raffles glimlachend, ik heb er voorloopig aan een genoeg. Maar ik moet eenig voorbehoud maken.

— Welk voorbehoud, graaf? riep het kleine mannetje driftig. Ik verzeker u, dat ik aan al uwe wenschen zou kunnen voldoen, al zoudt gij het spinet willen hebben, waarop koningin Elisabeth gespeeld heeft, tien minuten voordat zij het doodvonnis van Maria Stuart ondertekende.

— Ik heb nooit geweten, dat „Queen Bess” zoo muzikaal was, merkte Raffles met een fijn glimlachje op. Ik meende integendeel, dat haar tijdgenooten het er over eens waren, dat haar muzikale smaak bitter slecht ontwikkeld was.

De agent schoof verlegen zijn bril haastig eenige malen op en neer, en keek toen met zijn muizenooogjes zijn bezoekers beurtelings schuw aan.

— Ik zie wel, graaf, dat gij een goed geschiedkenner zijt, zeide hij. Wees dan zoo goed mij te zeggen, wat gij in het bijzonder verlangt.

— Dat zal ik u zeggen, mijn waarde heer Button, antwoordde Raffles, terwijl hij den agent doordringend aankeek. Ik wil om te beginnen, geen Engelsch, noch Duitsch, maar een Fransch spinet hebben.

De agent krabde zich achter een zijner geweldig groote ooren, schoof met een ruk zijn bril op het voorhoofd en keek Raffles zoo verschrikt aan, alsof deze hem had voorgesteld, de Bank van Engeland te plunderen.

— Gij verlangt heel wat, graaf, zeide hij. Fransche spinets zijn op het oogenblik zeldzaam, heel zeldzaam. Vooral hier in Londen zult gij er maar weinig vinden, want de Franschen laten dergelijke familiestukken ongaarne los, weet gij.

— Mijnheer Button, hernam Raffles koel, ik geloof dat ik weet, wat u deze opmerking ingeeft. Gij wilt het voorwerp, dat ik door uw bemiddeling denk te koopen, op zoo groot mogelijken prijs houden, maar ik verzeker u, dat ik op enkele tientallen ponden niet zie. Ik wil nog duidelijker zijn en u meer in het bijzonder het spinet afschilderen, dat ik zoo gaarne zou bezitten. Wilt gij mij veroorloven even plaats te nemen? merkte hij fijntjes op, daar de zenuwachtige agent er nog niet aan gedacht had zijn bezoekers een stoel aan te bieden.

Het kleine mannetje viel bijna in zijn haast om een paar stoelen aan te slepen, waarop Raffles en Brand plaats namen, terwijl hij zelf op zijn schutterige wijze door het vertrek bleef dribbelen, om slechts nu en dan plaats te nemen.

— En wees nu zoo goed, graaf, mij eens in bijzonderheden mede te deelen, welk soort spinet gij wenscht te bezitten.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer, antwoordde Raffles, schijnbaar gedachteloos met zijn horlogeketting spelende. Ik wil het soort spinet hebben, dat gij een week geleden te Lyon van een zekeren Jean Lonnoy gekocht hebt.

De kleine agent sprong overeind alsof er een mijn onder hem tot ontploffing was gebracht.

Zijn muizenooogjes rolden verschrikt in hun kassen en hij hapte naar adem als een visch op het droge.

— Hoe weet gij dat, graaf? kon hij eindelijk uitbrengen, nadat hij zijn vervaarlijken bril wel tien keer voor zijn oogen en weer op zijn voorhoofd had geschoven.

— Dat doet er weinig toe, antwoordde Raff-

les kalm. Laat het u genoeg zijn, dat ik verschillende bijzonderheden in de Fransche bladen heb gevonden en dat ik door navraag achter den naam van den agent ben gekomen, die het spinet had gekocht, waarschijnlijk in opdracht van een of anderen handelaar in oudheden.

— Wel, ik zie niet in, waarom ik er een geheim van zou maken, antwoordde de agent. Het spinet behoorde eerlijk aan Jean Lonnoy toe, bij wien het reeds eeuwen in de familie was. En ik heb er een goeden prijs voor betaald.

— Mag ik vragen hoeveel? vroeg Raffles ironisch.

De agent scheen te aarzelen.

— Gijmoet het mij niet kwalijk nemen, graaf, maar ik geloof, dat dit beroepsgeheim is.

— Dan wil ik het u wel zeggen, mijnheer Button — gij hebt duizend francs betaald voor een spinet dat als oudheid er minstens tien-duizend waard geweest moest zijn.

De agent liet zich op zijn stoel neervallen, doch vloog het volgende oogenblik weder overeind, alsof hij op brandnetels terecht was gekomen.

Hij verschoot eenige malen van kleur en staarde Raffles aan, alsof hij een spookverschijning zag.

— Hoe kunt gij dat weten, graaf? stotterde hij eindelijk.

— O, dat ging gemakkelijker, dan gij denkt. Men kan toch navraag doen, nietwaar, en dan zijn er nog banken in de wereld, waaraan zekere wissels geëndosseerd moeten worden. Maar laten wij liever niet praten over het bedrag dat gij den armen Lonnoy betaald hebt. Gij zijt nu eenmaal een handelaar in oudheden en ik heb mij steeds laten wijsmaken, dat die heeren de zegswijze: „Zaken zijn zaken” hebben uitgevonden.

— Maar ik geloof, graaf, dat Jean Lonnoy met dat bedrag erg in zijn schik was, trachtte de agent zich te verdedigen.

— Dat ontken ik niet, hernam Raffles, maar het is even waar, dat de arme slokker in de laatste jaren nooit meer dan honderd francs bij elkaar had gezien, zijn weekloon! Maar nogmaals, laten wij dit onderwerp laten rusten. Gij weet nu, dat ik kennis draag van uw aankoop en daar ik juist dat spinet gaarne zou bezitten, kom ik u eenvoudig vragen naar het adres van den antiquair, voor wien gij het gekocht hebt.

De agent greep zich met beide handen in het zwarte haar, dat als een borstel zijn klein hoofd overdekte en trok er op zoo dramatische wijze aan, dat Brand zich moest omkeeren, om zijn lachen te verbergen.

— Wilt gij en kunt gij mij den naam van dien handelaar in oudheden opgeven, ja of neen? vroeg Raffles ongeduldig.

— Mijn waarde graaf, jammerde de agent, dat wil ik met genoeg doen, maar ik geloof, dat mijn lastgever al in onderhandeling is met een kooper.

— Dan zal ik meer bieden, zeide Raffles.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, graaf, maar ik betwijfel of dat iets zou helpen, want dan zoudt gij tegen een der rijkste mannen van Engeland moeten opbieden.

— Maar wie is dan die Cresus, met wien uw lastgever in onderhandeling is? riep Raffles ongeduldig uit.

— Wie, vraagt gij? Lord William Aberdeen!

Raffles had reeds voor veel verrassingen in zijn leven gestaan, maar deze onverwachte mededeeling deed hem verstomd staan, en wat Brand betreft — hij was als door den donder getroffen en meende zijn ooren niet te kunnen gelooven.

— Hoe was de naam van dien adspirant kooper? zoo mengde hij zich aarzelend in het gesprek, zich tot den agent wendend.

— Lord William Aberdeen, een der rijkste mannen, zoo niet de rijkste, van geheel Engeland!

— Die in Cromwellstreet een villa als een paleis bewoont?

— Dezelfde!

**Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.**

HOOFDSTUK III.

DE DRAAD VERWART ZICH.

Raffles en Brand wierpen elkaar een blik toe, waarvan de beteekenis natuurlijk aan den agent ontging, maar die meer zeide dan boekdeelen.

Noch de een, noch de ander kon er zich de flauwste voorstelling van maken, voor welk zonderling raadsel zij hier zoo plotseling geplaatst werden.

Raffles was de eerste die zijn gewone kalmte herkeeg.

Hij wendde zich tot Button en zeide bedaard:

— Mijn waarde heer, ik geef toe dat lord Aberdeen buitengewoon rijk is en dat het mij moeilijk zal vallen tegen hem op te bieden. Maar ik wil het niettemin toch probeeren. Wees dus zoo goed mij het adres van uwen lastgever even op te schrijven.

De agent dribbelde naar zijn lessenaar, nam een dik register ter hand en begon er ijverig in te bladeren, terwijl hij van tijd tot tijd eenige afgebroken zinnestjes tot zijn oekers zeide, waaraan weinig aandacht werd gewijd.

Eindelijk nam hij een stukje papier en schreef daar eenige woorden op.

— Het spinet, waarover gij zoeven hebt gesproken, bevindt zich op het oogenblik bij de heeren Tumble and Crosswell, antiquairs in Fennburystreet No. 31. Ik heb het adres voor u opgeschreven, graaf, en ik wensch u goe succes, ofschoon ik er aan twijfel of gij het fraaie spinet in handen zult krijgen, want het maakte

op mij den indruk, alsof graaf Aberdeen er alles op gezet had, het fraaie meubel voor zichzelf te verwerven.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles uit. Op u maakte dat dien indruk? Kent gij mylord dan persoonlijk?

— Ik had nog niet de eer, zijne lordschap voor vandaag te kennen, graaf, maar hij heeft mij geen twee uur geleden verlaten!

— Kras! En nog eens kras! mompelde Brand zoo zacht, dat alleen Raffles hem kon hooren. Daar speelt de duivel mee.

Raffles zeide niets.

Hij beet zich slechts op de lippen en vouwde het papiertje op, waarop het adres van den antiquair stond geschreven. — Kom mee, burggraaf, zoo wendde hij zich tot Brand, wij zullen mijnheer niet langer ophouden.

Raffles maakte een stijve buiging voor het bewegelijke mannetje, dat zich uit beleefdheid in allerlei bochten wrong en verliet met Brand het kantoor.

De knecht liet hen weder uit en even later stonden zij weder op het trottoir van het Strand, waar het op dit oogenblik buitengewoon druk was.

De beide vrienden bleven even stil staan en keken elkaar zwijgend aan.

— Het schijnt dus, zoo begon Raffles eindelijk, met peinzend gebaar de hand over het voorhoofd strijkend, dat ik twee uur geleden

een bezoek aan dat levende bolletje kwikzilver gebracht heb, dat ons zooveen op zijn zonderlinge Indianendansen vergastte. . .

— Het schijnt voorts, dat je bij Tumble en Crosswell een spinet wilt koopen.

— Dat laatste komt uit — maar alleen ben ik het niet zelf, die het wil koopen, of liever gezegd, niet alleen maar er blijkt tevens een dubbelganger van mij te zijn, die het oude meubel wenscht te bezitten. Het is zeer vreemd!

— Het is zelfs buitengewoon!

De beide vrienden wandelden eenigen tijd zwiingend door, tot Raffles plotseling uit zijn gepeins wakker werd en zeide:

— Charles, wij verbeuzelen een zeer kostbaren tijd! Voor wij dit raadsel gaan oplossen, moeten wij allereerst naar Tumble and Crosswell, en hun zeggen, dat ik het spinet tot iederen prijs wil koopen. En verkoopt hij het niet goedschiks dan. . .

— Ik begrijp je bedoeling, vulde Brand den zin aan, als het ons niet verkocht wordt, dan zullen wij het eenvoudig nemen. Laten wij er maar dadelijk heengaan.

Raffles riep de eerste de beste taxi aan en gaf den chauffeur het adres van de antiquairs op.

— Ben je nu van plan, je als lord Aberdeen voor te doen? vroeg Brand onder het rijden.

— Ik geloof, dat ik daar niet verstandig aan zal doen, antwoordde Raffles peinzend, er is iets wat mij zegt, dat de zaak dan nog meer in het honderd zou loopen. Trouwens zou ik mij dan weer eerst moeten verkleeden. Ik blijf voorloopig maar graaf Fountleroy.

— Weet je wat je zoudt kunnen doen?

— Zeg eens op.

— Aan de antiquairs zeggen, dat degene die zich bij hen als lord Aberdeen heeft uitgegeven, een simpele bedrieger is, en dat hij geen cent voor het spinet zou krijgen, als hij het verkocht aan den oplichter, die zich onder de vermomming van den lord bij hen had ingedrongen.

— Dat was ik ook van plan, zeide Raffles. Maar wie is die schurk, die van mijn naam gebruik heeft gemaakt? Wie is het, en met welk doel deed hij het?

Raffles verviel weder in diep gepeins en Brand keek zwiingend naar buiten en maakte zijn eigen combinaties, zonder evenwel tot eenige oplossing te geraken.

Binnen een half uur tijds had de auto Fennburystreet bereikt en stond stil voor een groot ouderwetsch huis, waarvan het aan de buitenzijde bijna niet te zien was, dat het schatten aan oudheidkundige voorwerpen bezat.

In zeer een kleine etalagekast, naast de monumentale deur, stonden eenige oude Chineesche vazen en een kleine secretaire uit het Biedermeier tijdvak.

En voor het overige werd de cliëntèle van de heeren Tumble and Crosswell opmerkzaam gemaakt op den aard van het huis, door een groote geëmailleerde plaat, die dwars over den voorgevel liep en in groote gouden letters den naam en het beroep der firmanten vermeldde.

Op zijn schellen werd Raffles open gedaan door een eerwaardig livreibediende, wiens spierwitte haren hem blijkbaar het best geschikt maakten om de diensten van deurbewaarder te vervullen in dit eeuwenoude, deftige huis.

— Beste vriend, zeide Raffles, terwijl hij den ouden man een zelfde visitekaartje overhandigde, als dat, wat reeds op het kantoor van den agent had dienst gedaan, wees zoo goed dit kaartje dadelijk aan de heeren Tumble and Crosswell te geven en zeg hun, dat ik hen gaarne onmiddellijk zou willen spreken over een zaak van het allergrootste gewicht.

Hij had de woorden nog niet gezegd, of hij zag twee sterke kruiers aan het einde van de groote met marmer bevloerde vestibule verschijnen, die een zwaar voorwerp droegen, welks aard hij op het eerste gezicht dadelijk herkende.

— Het Fransche spinet! riep hij uit.

Inderdaad, het meubel dat de beide kruiers met groote zorgvuldigheid droegen, was een fraai, zeer oud spinet, uit het begin van de achttiende eeuw, rijk met ivoor en rozenhout ingelegd.

Zonder zich te bedenken trad Raffles op de beide mannen toe en vroeg hun:

— Gaat gij dit spinet het huis uit dragen?

— Jawel mijnheer, met uw welnemen, antwoordde een der kruiers.

— Het meubel is dus verkocht?

— Ja zeker, mijnheer?

— En aan wien, als ik vragen mag?

— Aan lord William Aberdeen, in Cromwellstreet.

— En waar brengt gij dit spinet nu heen?

— Wel, natuurlijk aan het adres van zijn lordschap, antwoordde de kruier verwonderd. Het is immers verkocht en betaald.

Raffles liet de armen van verbazing machteloos langs het lichaam neervallen.

Hij wendde zich tot Brand om en fluisterde:

— Daarbij houdt alles op!

De kruiers wilden met hun vracht verder gaan, toen Raffles hen met eengebaar tegenhield.

— Vrienden, zeide hij met zijn heldere stem, zet dat meubel maar gerust daar neer, want het gaat de deur niet uit.

— Wat zegt ge daar, mijnheer? vroeg een der kruiers met de grootste verbazing.

— Ik zeg, dat gij de heeren Tumble en Crosswell in groote verlegenheid zoudt brengen, als gij dit spinet naar het adres van Lord Aberdeen zoudt brengen.

— Maar mijnheer, het meubel is immers betaald, riep de tweede kruier ongeduldig uit. Laat ons door, wat ik u verzoeken mag, want men heeft op grooten spoed aangedrongen.

— En ik zeg u, dat ik het spinet niet zal laten passeeren, voor ik uw meesters daarover gesproken heb, riep Raffles nu met krachtige stem uit.

Op dat oogenblik werd er een deur aan het einde van de vestibule geopend en trad er een zeer lang en zeer mager personage met het vurigste roode haar, dat ooit op het hoofd van een menschelijk wezen prijkte, op de twistende groep toe.

— Wat beteekent dat leven hier, mannen? vroeg hij op afgemeten toon. Waarom doet gij niet wat u is opgedragen en hoe komt het dat het spinet de deur nog niet uit is! Gij weet immers, dat men er op wacht! Maak wat voort, want het is al donker!

Weer wilden de beide kruiers het meubel opnemen, toen Raffles haastig een paar passen op den roodharigen heer toetrad en op dringenden toon zeide:

— Ik heb waarschijnlijk het genoeg met een der firmanten van de firma Tumble and Crosswell te spreken?

— Inderdaad, mijnheer, ik ben James Crosswell.

— Welnu dan, mijnheer Crosswell, gij doet er zeer onverstandig aan, wanneer gij dit meubel hedenavond uit uw zaak laat vervoeren.

— Hoe zoo mijnheer? vroeg Crosswell verbaasd.

— Dat zal ik u met enkele woorden uitlegen. De mannen hier zeggen mij, dat gij het spinet aan lord Aberdeen verkocht hebt, is het niet?

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer, antwoordde de antiquair hoe langer hoe verbaasder. Het spinet is door zijn lordschap hier gekocht en contant betaald, met een wissel van drie honderd pond.

Raffles stootte Brand onmerkbaar in de ribben, toen hij dit zeer hooge bedrag hoorde noemen en zeide toen op ernstigen toon, terwijl hij zich weer tot den antiquair wendde:

— Mijnheer Crosswell, ik verzeker u dat ik alleen om uw bestwil deze opmerking maak, maar gij zoudt er goed aan doen, mij dien wissel eens te laten zien.

— Maar waarom dan, mijnheer! riep Crosswell verschrikt uit.

— Omdat ik er wel een eed op durf doen, dat hij valsch is.

— Valsch! riep Crosswell, terwijl hij een zakdoek, niet veel kleiner dan een volslagen tafellaken uit zijn zak haalde en daarmee zijn voorhoofd bette. Valsch, zegt gij?

Zonder het antwoord af te wachten, snelde hij weder naar de deur, waardoor hij gekomen was en schreeuwde zoo hard hij kon:

— Tumble, kom eens hier en breng de chèque van lord Aberdeen mede, waarmee het Fransche spinet betaald is.

Hij keerde weer naar de vestibule terug en zeide tot de twee kruiers:

— Gaan jullie maar heen, totdat ik je weer laat roepen. Er is op de expeditie nog genoeg werk voor jullie.

De beide mannen keken elkaar verwonderd aan, namen hun pet af en verwijderden zich schoorvoetend, daar zij gaarne het vervolg van deze zonderlinge historie hadden willen vernemen.

Nauwelijks waren zij weg of er stapte een buitengewoon klein en dik persoontje de vestibule binnen, die zijn entree maakte met over den drempel van de deur te struikelen, en daarna met zijn kinderlijke, groote oogen de twee vreemdelingen aan te staren, alsof hij hun om verontschuldiging voor zijn handelwijze verzocht.

Hij hield een papier in de hand, en zeide tot zijn compagnon, die ongeveer vier hoofden boven hem uitstak:

— Wat is er te doen, Crosswell? Wat is er om 's hemels wil te doen?

— Ik weet het zelf nog niet wat er te doen is, Tumble, antwoordde zijn roodharige collega ongeduldig, en ik hoop juist, dat deze beide heeren het ons duidelijk zullen maken. Heb je daar de chèque van lord Aberdeen?

— Hier is zij! Zij is toch wel goed? Ze zal toch wel goed zijn, Crosswell, hoop ik? vroeg het kleine rolronde mannetje angstig.

Zonder te antwoorden nam Crosswell hem de chèque uit de handen en gaf ze aan Raffles.

— Dus met dit stuk is het spinet betaald? vroeg de Groote Onbekende, terwijl hij de chèque aandachtig bekeek.

— Ja zeker, mijnheer, ongeveer een uur geleden.

— Dan kunt gij den hemel danken, dat wij nog juist bijtijds zijn gekomen, voor gij het prachtige meubel uw huis hebt laten uitgaan, want deze chèque is valsch.

Tumble klemde zich aan zijn ontzaggelijk langen compagnon vast, zooals een dronkaard steun vindt bij een lantaarnpaal en kreet met een kinderachtig stemmetje:

— Hoort gij, wat mijnheer daar zegt, Crosswell? De chèque is valsch!

— Natuurlijk hoor ik het, antwoordde Crosswell ongeduldig. Dacht gij dat ik in tien minuten doof was geworden? Zijt gij zeker, mijnheer, van wat gij daar zegt? zoo vervolgde hij, zich tot Raffles wendend.

— Volmaakt zeker, antwoordde deze bedaard

lord Aberdeen is een mijner beste vrienden en ik ken zijne handteekening te goed, dan dat ik mij in haar echtheid zou vergissen.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde uit zijn portefeuille een stuk, dat hij zelf ondertekend had.

— Toevallig heb ik een papier in den zak, dat mijn vriend lord Aberdeen zelf ondertekend heeft, zeide hij. Daar, lees! En zelfs al zoudt gij een schrijfkundige zijn, dan moet het u toch bij den eersten blik opvallen, dat het onderscheid tusschen beide handteekeningen zeer groot is. Houdt deze echte maar eens naast de handteekening op de chèque en gij zult dadelijk toestemmen, dat ik goed gezien heb.

Crosswell nam het papier driftig aan en wierp er een blik op.

De kleine firmant verhief zich op zijn teenen en deed eveneens pogingen om de chèque nader te bezien, wat hem echter niet gelukte.

Na eenige oogenblikken mompelde Crosswell, terwijl hij zeer bleek werd:

— Gij hebt gelijk, mijnheer, de handteekening op deze chèque is valsch.

Een oogenblik heerschte er een spannend stilzwijgen.

De twee handelaars in oudheden keken elkander en vervolgens hun bezoeker aan als lammeren die op de slachtbank worden gelegd.

Toen hernam Crosswell, terwijl hij moeitê deed om zijn schrik en aandoening zooveel mogelijk te verbergen.

— Ik moet u zeer dankbaar zijn, mijnheer, dat gij nog juist bijtijds zijt gekomen om te verhinderen, dat dit kostbare stuk werd vervoerd. Maar mag ik u vragen, hoe gij achter dit alles zijt gekomen?

— Dat is meer dan ik u op het oogenblik zeggen kan, mijn waarde heeren, zeide Raffles glimlachend, en dat doet er ook niets toe op het oogenblik; laat het u voldoende zijn, dat ik het wist.

— Maar wilt gij dan niet zoo goed zijn mij uw naam te zeggen? vroeg Tumble.

— Ik ben graaf Fountleroy, en ik kwam u juist spreken, mijne heeren, over het spinet, dat gij zoo even wilde laten vervoeren.

— Wist gij dan, dat wij het in bezit hadden? vroeg Tumble verwonderd.

— Ja, dat had ik van uwen agent George Button vernomen.

— Maar dan belet niets ons, waarde graaf, de onderhandelingen dadelijk aan te knopen, zeide Crosswell, die wel had willen juichen van vreugde, dat deze zaak zulk een gunstige wending voor hem had genomen.

— Ik wensch niets liever, mijnheer, hernam Raffles. Wilt gij mij toestaan het spinet eens nader te bekijken? En voor alles, kunt gij mij

waarborgen, dat dit hetzelfde muziekinstrument is, dat een week geleden door den agent Button van een zekeren Jean Lonnoy te Lyon is gekocht?

— Dat willen wij u desnoods op verzegeld papier geven, graaf, riep Tumble met een schel stemmetje. Wij hebben op ons kantoor de afrekening met Button en daar kunt gij den naam Jean Lonnoy op vinden.

— Meer verlang ik niet, mijne heeren, zeide Raffles kalm.

Met deze woorden trad hij op het fraaie meubel toe en bekeek het met het oog van een kenner.

Al spoedig had hij den naam van den fabrikant aan de binnenzijde van het spinet ontdekt en zijn kennis van oude muziekinstrumenten stelde hem dadelijk in staat op te merken, dat het meubel omstreeks het jaar 1714 te Nancy was vervaardigd.

De platte, met allegorische voorstellingen kunstig ingelegde kast rustte op vier zware pooten, sierlijk gedraaid en waarvan de twee voorste met elkaar verbonden waren tot een soort pedaal.

Het klankbord was nog uitstekend in orde en zelfs de snaren schenen weinig te hebben geleden.

De toetsen waren sterk vergeeld en toen Raffles ze zacht aansloeg, brachten zij een klagenden, omfloersten toon voort.

— Als ik mij niet vergis, zoo zeide hij, hebben de bedriegers, die u dit meubel wilden afzetten, er driehonderd pond voor betaald.

— Zooals ik zeg, graaf, Het bedrag staat op dezen wissel vermeld.

— Nu, ik wil er wel vijftig bij doen, als gij het meubel nog dezen avond naar mijn woning kunt laten brengen.

De beide firmanten wisselden een snellen blik met elkaar. Zulk een voortreffelijken handel hebben zij in langen tijd niet gedreven.

Haastig zeide Crosswell, uit vrees dat deze onverwachte klant weer op zijn bod zou terugkomen:

— Voor dien prijs willen wij u het spinet laten, graaf en het gaarne onmiddellijk naar uw woning laten brengen.

— Als gij het goedvindt, zou ik het meubel wel zelf willen begeleiden, zeide Raffles, terwijl hij zorgvuldig zijn nagels bekeek.

Weer wisselden beide firmanten een verwonderden blik.

— Als gij daarop staat, graaf, zeide Tumble, willen wij u gaarne ter wille zijn. Maar wij kunnen, met uw welnemen, de reden niet goed doorgronden!

— Dat is ook volstrekt niet noodig, mijnheer, antwoordde Raffles lakoniek.

Hij haalde zijn portefeuille uit zijn zak en nam daaruit een pak bankbiljetten, waarvan hij de koopsom voor het spinet begon uit te tellen.

— Dit zal wel beter zijn, dan de chèque die gij mij zoeven getoond hebt, zeide hij, terwijl hij Crosswell het pakje bankbiljetten ter hand stelde. Mag ik u om een quitantie verzoeken?

— Welzeker, graaf, zeide Tumble gediensig. Ik zal er onmiddellijk een voor u opmaken. Crosswell, zou jij dan de kruiers niet weer gaan waarschuwen?

— Dadelijk, antwoordde deze.

De beide firmanten snelden weg en Raffles en Brand bleven alleen achter in de vestibule, in gezelschap van het spinet.

— Het is een dag vol verrassingen, beste Edward, merkte Brand op, zoodra de deur van het kantoor van de antiquairs gesloten was.

— Dat mag je wel zeggen, en toch heb ik gedurende ons gesprek met die twee tegenvoeters eenig licht in de zaak meenen te zien.

— Dan ben je knapper dan ik, want voor mij is het nog steeds louter algebra! Wie zijn om te beginnen de menschen, of wie is de man, die zich voor lord William Aberdeen heeft uitgegeven?

— Laat ik je dadelijk zeggen, dat ik die keuze van mijn naam louter toeval acht, hernam Raffles. Zooals je daareven zelf gehoord hebt, beschouwen deze waardige antiquairs mij als de rijkste man van Engeland. Of dat waar is, is een tweede zaak, maar in ieder geval hebben de mannen die dit spinet wilden koopen, gemeend dat zij het meeste vertrouwen zouden wekken als zij den naam van dien Cresus noemden en een chèque op zijn disconto afgaven. Zij beschikken misschien niet over gereed geld en kregen zoo het instrument voor niets!

— A la bonheur, dat geef ik je toe! In zoverre ben ik het met je eens. En wie is, of wie zijn dan die kerels volgens jou?

— Wel, wie zouden het anders kunnen zijn, dan de menschen aan wie die eigenaardige advertentie in de „Times” gericht was?

— Maar hoe wisten die dan in 's hemelsnaam, dat het spinet juist bij Tumble and Crosswell was?

— Vindt je dat zoo verbazend? vroeg Raffles.

— Jij dan niet?

— Neen, dat kan ik niet zeggen! Waarom zouden wij nu a priori aannemen, dat die lieden zooveel slechter combineeren dan wij zelve! Waarom zouden zij niet kunnen uitvinden, terwijl zij toch over veel meer gegevens beschikken, wat ik tamelijk spoedig heb weten te ontdekken?

Brand keek bedremmeld voor zich en antwoordde niet.

— Ja, beste Charles, dat is je gewone fout,

zeide Raffles lachend, als wij samen eens een raadsel hebben opgelost, dan wil het er maar moeilijk bij je in, dat anderen tot diezelfde oplossing zijn kunnen komen.

— Goed, zeide Brand, dat stem ik je dan ook toe! Maar nu begrijp ik nog niet, wat die bandieten er aan zouden hebben gehad, als het spinet eens naar jouw villa zou zijn gebracht. Want, niet waar, toen wij hier kwamen, stond het op het punt om te worden vervoerd.

— Volmaakt juist, antwoordde Raffles kalm. Het zou hier wel het huis zijn uitgebracht, maar nooit in mijn villa zijn aangekomen.

— Wat zeg je daar? riep Brand uit, terwijl hij zijn vriend met open mond aankeek.

— Wel zeker! Wij hebben met snuggere menschen te doen! Zij zouden eenvoudig onderweg de twee kruiers hebben aangehouden, die het spinet waarschijnlijk op een handkar zouden hebben vervoerd en zich dan, met behulp van de quitantie, die zij natuurlijk evengoed als ik hebben ontvangen, hebben gelegitimeerd als lord Aberdeen en een of meer zijner vrienden.

— En dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dan zouden zij de kruiers eenvoudig gezegd hebben, dat zij zich hadden bedacht en dat het spinet niet naar de villa in Cromwellstreet, maar naar een ander adres moest worden gebracht.

Brand zweeg even en zeide toen:

— Je bent en je blijft steeds in alles mijn meerdere. Als men jou zooiets hoort vertellen, kilnkt het zoo doodgewoon en natuurlijk, dat men zich schaamt, niet zelf dadelijk tot die conclusie te zijn gekomen.

— Dus jij gelooft wel, dat mijn zienswijze de ware is?

— Ik twijfel er zelfs geen seconde aan.

— En je bent het met mij eens, dat wij die heeren een leelijke poets gaan bakken?

— Ik ben er in den grond van mijn hart van overtuigd!

— Een poets die wel drie honderd vijftig pond waard is?

— Het tiendubbele zelfs.

— Dan zijn wij het roerend eens!

De beide vrienden begonnen te lachen en juist op dat oogenblik trad Tumble met een quitantie in de hand weder de vestibule binnen.

— Graaf Fountleroy, zeide hij, hier hebt gij uw quitantie en ik waag het de hoop te kennen te geven, dat dit wel onze eerste, maar niet onze laatste transactie zal zijn.

— Ik beloof u, mijnheer, zeide Raffles, dat ik niet zal nalaten mij weder tot u te wenden, als ik weer eens een Fransch spinet nodig heb. . . dat evenveel waard is als dit.

Nu kwam ook Crosswell binnen, vergezeld door de beide kruiers.

— De mannen zijn dadelijk tot uw dienst, graaf, zeide hij.

— Beschikt gij niet over een vrachtwagen? roeg Raffles.

— Wel zeker, graaf. Hij kwam juist voor de deur aanrijden, toen gij ons met uw bezoek vereerdet.

— De firmanaam staat er zeker op geschilderd?

— Ongetwijfeld, antwoordde Crosswell verbaasd.

— Hebt gij er geen, waar niets van dien aard op vermeld staat?

— Tot mijn spijt niet, graaf. Al onze wagens en vrachtauto's zijn met onzen firmanaam beschilderd.

— Is hier in de buurt een auto-verhuurrichting?

— Zes huizen hiernaast!

— Wees dan zoo goed een uwer kruiters naar den eigenaar te zenden om hem te verzoeken een gesloten vracht-auto hierheen te zenden. De kosten zijn voor mij.

Crosswell bracht den kruiters het verzoek van zijn rijken klant over, en deze snelde dadelijk weg, aangespoord door het vooruitzicht op een groote fooi.

Tien minuten later reeds stond een vrij groote, gesloten vrachtauto voor de deur.

Men kon haar van de vestibule af, door de geopende straatdeur heen zien.

— Neem het mij niet kwalijk, graaf, merkte Tumble op, terwijl zijn ronde oogen de grootte van een stuiter verkregen. Maar zijt gij werkelijk voornemens zelf in die auto plaats te nemen?

— Waarom niet! vroeg Raffles koel.

— Wel graaf, ik dacht... ik meende... stotterde Tumble verlegen.

— Als ik een kostbaar voorwerp koop, zeide Raffles, dan vind ik het volstrekt niet beneden mijn waardigheid er ook goed voor te zorgen. En nu komaan, vrienden, zoo wendde hij zich tot de beide kruiters, het is al laat en reeds bijna geheel donker. Laadt het spinet maar eens vlug in de auto. Gij beiden gaat mede, om het instrument de trap van mijn woning op te dragen.

De twee kruiters grepen het spinet met hunne sterke armen op en droegen het naar buiten, terwijl Raffles en Brand hen op den voet volgden.

De eerste wierp een snellen blik om zich heen, zoodra zij op straat waren.

Er was echter niets te zien dan een paar voorbijgangers en een wielrijder, die kalm voortpeddelde.

— Ik geloof, dat de kust veilig is, mompelde Raffles. Maar ik ben toch blij, dat ik een auto heb genomen zonder uiterlijke kenteekens. Vlug

mannen, haast je wat, beval hij den kruiters.

Dezen tilden het spinet, geholpen door den chauffeur, in den wagen en de laatste vroeg daarop:

— Waar moet ik heen rijden, sir?

— Naar de Regentstreet 80!

De man tikte aan zijn pet en nam achter het stuurwiel plaats.

Raffles wendde zich tot de beide antiquairs, die aan de straatdeur waren komen staan en niet zonder inwendigen afschuw toezagen, hoe een zoo schatrijke en adellijke klant zich vernederde, en riep hun toe:

— Tot ziens, mijneheeren!

Daarna sprong hij vlug in de auto, gevolgd door Brand, terwijl de beide kruiters op den grooten bok naast den chauffeur plaats namen.

Zoodra de auto weder in beweging was gesteld, vroeg Brand:

— Je neemt wel uitgebreide voorzorgsmaatregelen!

— Men kan nooit te voorzichtig zijn.

— Weet je wanneer wij er spijt van zouden hebben?

— Laat eens hooren?

— Als we niets in het spinet vonden.

— Och, zeide Raffles, op doffen toon, dien hij soms kon aanslaan, dan heb ik althans weer eenige uren zoek gebracht — en dat is ook wat waard.

— Zijn we hier ver van Regentstreet af?

— Neen, hoogstens een kwartier rijden.

— Hoe zou het gezicht van de heeren er wel uitzien, die nu reeds geruimen tijd vruchteloos op het kostbare muziekinstrument wachten?

— Ik weet het niet zeker, maar ik kan mij niet voorstellen, dat het van melk en honing zal over vloeien.

— Zeg nu eens eerlijk, of je niet nieuwsgierig naar den inhoud van het spinet bent? hernam Brand na eenigen tijd.

— Als je mij de waarheid vraagt — ja, ik ben er inderdaad zeer nieuwsgierig naar. Je weet hoezeer ik houd van spanning en van nog niet opgeloste raadsels.

— Wat verwacht je er eigenlijk in te vinden?

— Papieren, die in eenig opzicht — welk weet ik natuurlijk nog niet — van groote waarde voor den vinder zijn.

— Ja, dat zal wel, anders hadden de Lyonnesche inbrekers er niet zoo veel moeite voor gedaan, om ze machtig te worden.

— Nu, wij zullen het over tien minuten wel weten, want als ik mij niet vergis, rijdt de auto zoo juist de Regent street in.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik nu van meening met je verschil, zeide Brand.

— Hoe zoo?

— Wel, ik zou er een kistje van je geliefkoosde sigaretten onder willen verdedden, dat er geen sprake van is, dat je binnen zoo korten tijd de papieren zal vinden. Natuurlijk vooropgesteld, dat ze inderdaad in het spinet aanwezig zijn.

— Nu, het doet er niet toe, of het wat langer duurt, zeide Raffles onverschillig. Ik heb er op gerekend, dat wij in de woning in Regentstreet desnoods kunnen overnachten. Ik heb er Henderson naar toegezonden en die een en ander in orde laten maken. Er is ruimschoots voldoende in huis om een stevig avondmaal en morgen een behoorlijke lunch te gebruiken.

— Die wij zelf klaar moeten maken?

— Wel zeker! Dat hebben wel wel meer gedaan. Ik wil den ouden Gaston voor zoo'n bagatel niet dien langen weg laten afleggen, terwijl het volstrekt niet zeker is, of wij den nacht in Regentstreet zullen doorbrengen.

Op dat oogenblik hield de auto stil voor het groote huis, dat Raffles geheel alleen bewoonde als het voor zijn plannen noodig was en dat hij had gemeubeld met den verfijnden smaak, waarvan hij bij iedere gelegenheid blijf gaf.

Hij stapte het eerst uit, en opende snel de voordeur.

Brand volgde hem na een onderzoekenden blik in de straat te hebben geworpen, die zoo goed als geheel verlaten was.

Ook hier waren slechts een paar voorbijgangers.

De kruiers waren reeds bezig het spinet langs een paar sterke schuine balken uit de auto te laden en spoedig was het fraaie meubel binnenshuis gebracht.

Raffles betaalde den chauffeur en zond hem weg.

— Breng nu het spinet die breede trap daar voor maar op, naar de eerste verdieping, beval Raffles den kruiers. Ik zal met u meegaan en u het vertrek aanwijzen waar het staan moet.

Onder het spreken had hij een schakelaar omgedraaid en nu schitterde de vestibule van licht.

De beide kruiers droegen het spinet niet zonder eenige moeite de breede trap op, vervolgens een portaal over en ten slotte in een fraai gemeubeld vertrek, dat blijkbaar aan de straat gelegen was.

— Zoo mannen, nu heb ik je dienst niet meer noodig, zeide Raffles, zoodra het spinet in een hoek van de kamer was neerzegen.

Hij gaf den beiden mannen ieder een groote fooi en zond hen weg.

Zoodra de beide vrienden de voordeur in het slot hoorden vallen, trokken zij hun overgoed uit en namen ieder in een grooten leuningstoel voor het geheimzinnig spinet plaats.

Wel een kwartier verliep, voor een van de beide vrienden een woord sprak.

Zooals gewoonlijk was Brand de eerste die het gesprek begon.

— Daar zitten wij nu in stomme bewondering verzonken voor het snareninstrument uit de 17de eeuw, dat wie weet welk een geheim in zijn binnenste verbergt.

— En een zeer fraai instrument, zeide Raffles in gedachten verzonken. Zie je wel hoe sierlijk die pooten gedraaid zijn en hoe prachtig het inlegwerk is?

— Ja, hier is een kunstenaar aan het werk geweest.

— En wie weet, hoeveel schoone, blanke vrouwenhanden dit heerlijk instrument hebben doen weeklagen en juichen, terwijl dames en heeren in kostbare zijde en fluweel gehuld, de hals omgeven door sierlijke kanten kragen, vol aandacht naar het spel luisterden.

— Je dichterlijke natuur zal je hoop ik niet afleiden van de werkelijkheid, beste Edward, merkte Brand lachend op. Mag ik je even onder het oog brengen, dat het zoo juist tien uur heeft geslagen?

— Je hebt gelijk, zeide Raffles, terwijl hij veerkrachtig opsprong. Als wij hier niet willen overnachten, dan moeten wij ons haasten, op onderzoek uit te gaan.

Hij ontdeed zich van zijn jas om vrijer in zijn bewegingen te zijn en trad op het spinet toe.

— Help eens een handje, Brand, dan zullen we het meubel midden in de kamer dragen. Op die manier zullen wij het gemakkelijker van alle zijden kunnen onderzoeken.

De beide mannen droegen het instrument naar het midden van de kamer, vlak onder de elektrische kristallen kroon en begonnen hun onderzoek.

Met de grootste zorgvuldigheid beklopten zij het instrument duim voor duim.

Dit onderzoek leverde volstrekt geen resultaat op.

Brand keek Raffles met een veelbeteekenenden blik aan.

— Ik geloof, dat ik niet ver mis ben, als ik beweer dat wij den nacht in dit huis doorbrengen, beste Edward, zeide hij.

— Daar begin ik ook voor te vreezen, zeide Raffles.

— Geloof je nog altijd, dat er zich papieren in dit meubel bevinden?

— Dat zal ik blijven gelooven, totdat ik het geheel uit elkaar heb gehaald, en geen centimeter van het spinet onderzocht heb gelaten.

— Goede hemel, je bent iets voornemens! riep Brand op komisch verschrikten toon uit.

— Wel, wij hebben immers allen tijd, hernam Raffles bedaard.

— Wat dat betreft — tijd in overvloed!

— Weet jij, waar hier ergens een kist met gereedschap te vinden is?

— Wel zeker, die moet in de keuken staan.

— Wees dan zoo goed en haal die even, wij hebben schroevendraaiers en nijptangen noodig!

Onder het spreken had Raffles er ook zijn vest bij uitgetrokken.

Brand ging heen om de gereedschapskist te halen en keerde er even later mede terug.

— Zie zoo, zeide Raffles, nu zal het wel beter gaan.

Hij nam den schroevendraaier en een nijptang uit de kist en zeide tot Brand:

— Ik zal aan de rechterzijde beginnen, onderzoek jij dan den linkerkant. Maar wees zoo voorzichtig als je kunt, opdat wij zoo weinig mogelijk beschadigen, want dat zou mij erg spijten.

De beide vrienden knielden naast het spinet neder en begonnen zwijgend te werken.

Zij maakten met de grootste voorzichtigheid de zijkanten los, schroefden achtereenvolgens de vier pooten uit het muziekinstrument, namen het deksel er af en onderzochten dat zorgvuldig, haalden zelfs het geheele klankbord en zelfs de snaren een voor een uit het instrument.

— Alles te vergeefs!

De prachtige ouderwetsche pendule op den schoorsteenmantel sloeg twaalf uur.

— Goede hemel, zijn wij werkelijk reeds twee uur aan den gang? riep Brand.

— Dat zou niets beteekenen, als wij maar iets gevonden hadden, zeide Raffles kalm.

— Dus je geeft de hoop op? riep Brand teleurgesteld uit.

— Wie zegt dat? Daaraan denk ik in het geheel niet.

— Heb je de pooten goed onderzocht?

— Met de grootste zorgvuldigheid. Ik heb ze overal beklopt, ik heb er zelfs een vergrootglas bij gehaald, maar de pooten zijn wel degelijk massief en er valt nergens een lasch of een naad te ontdekken in het oude hout, die erop zou duiden, dat een der pooten was doorgezaagd en naderhand weer gelijmd.

Raffles was opgestaan en bekeek het bijna geheel uit elkaar gehaalde instrument aandachtig.

— Zie je nog een plek, die wij niet hebben doorzocht, zeide Brand, met een ietsje spot in zijn stem.

— Ja, antwoordde Raffles.

— Wat dan? vroeg Brand verbaasd. Ik meende dat wij letterlijk alles hadden doorzocht.

— Alles, behalve de toetsen!

— Dat is waarachtig waar ook! riep Brand uit. Maar wat een werk! Vijf octaven, dat wil zeggen, zestig toetsen!

— Nu, je behoeft de zwarte er niet bij te rekenen, zeide Raffles. Die zijn zoo smal, dat men er niets in kan verbergen, maar met de witte is het anders. Die bieden ruimte in overvloed om er een stijf opgerold papier in te verbergen. Laten wij maar eens vlug aan den gang gaan.

— Het is jammer, Edward, dat we de oude familiestukken van Jules Lecocq niet hebben!

— Waarom?

— Omdat daar wel de plek in zal zijn aangegeven, waar het document in het spinet verborgen is.

— Het is mogelijk, maar ook niet mogelijk. Het doet er voor ons weinig toe, omdat wij nu eenmaal die oude familiestukken niet bezitten.

Onder het spreken had Raffles den eersten witten toets te beginnen met een discant, uit het instrument gewipt, hetgeen gemakkelijk ging, daar alle snaren reeds waren losgemaakt, en de zijkanten van het instrument reeds waren verwijderd.

— Begin jij maar met het bovenste octaaf, zeide hij tot Brand, en kijk iederen toets zorgvuldig na. Je kunt den eerste tegen het marmer van den schoorsteen kloppen en dan met dien klank, dien van alle andere toetsen vergelijken.

En nu speelde zich in deze helder verlichte kamer een schouwspel af, dat iederen niet ingelichten bezoeker waarschijnlijk een glimlach zou hebben afgeperst. Twee volwassen mannen in hun hemdsmouwen, die beurtelings met een wit blokje hout naar den schoorsteenmantel liepen en het met groote opmerkzaamheid tegen het marmer aantikten.

Reeds had Raffles al twee octaven afgewerkt, en Brand, die er niet zoo vlug mee overweg kon, ongeveer anderhalf, toen de laatste, die bij den schoorsteenmantel stond, plotseling een kreet slaakte.

Raffles keek op.

— Heb je iets gevonden? riep hij, terwijl een lichte bos zich op zijn gelaat vertoonde.

— Ik geloof het wel! Hier is een toets, die een doffen klank van zich afgeeft.

— Laat eens zien, zeide Raffles.

Brand kwam met den toets aanloopen, en Raffles nam hem in de hand en bekeek hem aandachtig.

De toets was, als alle andere, voor ongeveer een derde deel met een plaatje geel geworden ivoor belegd.

— Geef eens een mes, Charles! vroeg hij.

Brand haalde zijn sterk zakmes te voorschijn, opende het en overhandigde het aan zijn vriend.

Deze stak het scherpe lemmet behoedzaam onder het ivoren plaatje en trachtte het los te krijgen.

— Dat zit stevig vast, zeide hij verwonderd. Geeft eens een anderen toets aan.

Brand raapte een der reeds onderzochte toetsen van den grond op en reikte hem Raffles over.

Weer bracht deze het lemmet van het mes onder het ivoor, en nu liet de eeuwenoude lijn gemakkelijk los en het plaatje sprong met droog knappend geluid los.

Raffles herhaalde de proefneming met drie andere toetsen, die hetzelfde resultaat opleverden en zeide toen :

— Het blijkt nu wel, dat het plaatje van dezen toets, die zoo dof klonk, er niet op gelijk is, maar op een andere wijze bevestigd.

Hij bekeek den toets nogmaals met groote aandacht en riep plotseling uit :

— Het is geen wonder, dat ik het niet los kan krijgen — de toets is geheel van ivoor vervaardigd. Is er een metaalzaagje in de kist ?

— Wel drie !

— Geef mij er eens een.

Brand zocht even in de gereedschapskist en haalde er een sterke metaalzaag uit.

Raffles nam haar aan en begon met de grootste behoedzaamheid aan het bovineinde van den toets, ongeveer een centimeter van het uiteinde een groef aan alle vier zijden van den toets te zagen. Telkens beproefde hij, of het uiteinde losliet en eensklaps hield hij dit tusschen zijn vingers !

De toets was zeer zuiver uitgeboord, op de wijze van een ouderwetschen naaldenkoker, en uit de opening van dezen koker stak het uiteinde van een rolletje dun perkament papier !

Brand uitte een kreet van voldoening, terwijl Raffles voorzichtig het einde van het rolletje greep en het uit den hollen toets trok.

Toen hij het met de grootste behoedzaamheid ontrold had, bleek het een velletje van ongeveer tien centimeter lang en zes breed te zijn.

Het bevat slechts eenige Latijnsche, nog duidelijk zichtbare woorden die vertaald luiden : „SIC. Vijf mijlen Tormina meridiaan 5 ellen dan dertig N. bij vijftig O. onder het kruis, langs den bergweg.“

Raffles had deze woorden hard op voorgelezen terwijl Brand verbaasd toeluisterde.

— Brengt ons dat veel verder, denk je ? vroeg hij na eenige oogenblikken.

— Dat geloof ik wel, zeide Raffles nadenkend

— Waar ligt Tormina ergens ?

— Ik ken drie plaatsjes van dien naam, waarvan er twee in Italië en een in Brazilië liggen ! Dat zou dus lastig genoeg voor ons kunnen worden, als wij niet wisten dat het plaatsje Tormina bedoeld wordt, dat op de oostkust

van Sicilië ligt ! Kijk maar naar de eerste drie letters !

— Ja, moest Brand toegeven, die zullen wel niets anders beteekenen !

— Dat denk ik ook niet ! Op den eersten den besten atlas, die maar even op volledigheid aanspraak maakt, kun je dat stadje vinden.

— Maar wat wil de opsteller met dat woord meridiaan ? Wat hebben wij daar aan, als ons niet bekend is, welke meridiaan bedoeld wordt ?

— Wacht even ! Het is volstrekt niet gezegd, dat hier een breedtegraad bedoeld is ! Dat komt mij zelfs zeer onwaarschijnlijk voor ! Het woord meridiaan kan ook zeer goed „middag“ beteekenen, en ik houd het er voor, dat wij ons aan die verklaring zullen moeten houden.

— Waarom ?

— Eenvoudig, omdat ons de plek al op een andere wijze wordt aangegeven en wel zoo duidelijk, dat het geen doel zou hebben, die nog eens nader te omschrijven door een meridiaan te noemen !

— Je hebt al weder gelijk ! Dat zou geen zin hebben ! Maar wat zou er dan met het woord middag gemeend zijn ?

— Mij dunkt... maar wil je niet even het raam openen, beste Brand ! zoo viel Raffles zich zelf in de rede. Het is hier vreeselijk benauwd !

— Met genoegen, zeide Brand, terwijl hij naar een der groote ramen toeging en dat vlug openwierp, waarna hij haastig — wellicht wel wat al te haastig ! — naar zijn vriend terugkeerde, teneinde diens verklaring van het document te vernemen.

Raffles was aan de tafel gaan zitten, en had een stuk papier voor zich genomen, waarop hij reeds enkele woorden had geschreven.

Toen Brand weder naast hem stond, hervatte Raffles :

— Wij weten dus enkele dingen al zeker, namelijk dat de schat — want het kan nu niet meer in ernst betwijfeld worden, dat we hier met een begraven schat te doen hebben — op het eiland Sicilië verborgen is, en wel op vijf mijlen afstand van de kleine kustplaats Tormina. Hij, die den schat zou willen vinden, zou daartoe den bergweg moeten volgen. Als wij nu eens alle woorden doorschrappen, die op een en ander betrekking hebben, dan blijft er over : „Middag — 5 ellen — dan dertig noord bij vijftig oost — onder het kruis.“

— Je maakt het zoo duidelijk mogelijk, en toch is het mij nog alles behalve heider !

— Wacht maar — we kunnen er nog meer afnemen, dat vrij gemakkelijk valt te verklaren. Die woorden „dan dertig noord bij vijftig

oost" kunnen niets anders beteekenen, dat dan men van een zekere plek af eerst dertig ellen noordelijk en dan vijftig oostelijk moet gaan!

— Ellen of meters!

— Neen, in dien tijd rekende men nog zeer weinig met meters, en bovendien is de lengtemaat van de el even vroeger immers ook gebruikt?

— Dat is zoo! Maar nu verder!

— „Onder het kruis" slaat natuurlijk op een merkteeken, dat men zal aantreffen als men zoover gevorderd is! Het is maar de kunst om zoo ver te komen! Wat houden we dus over?

— De woorden „middag, 5 el."

— Mooi zoo! zeide Raffles terwijl hij eenige woorden op het stukje papier schreef. Er moet dus iets geschieden op den middag, dat wil zeggen juist om twaalf uur!

— Maar wat? riep Brand uit.

— Dat lijkt mij niet zoo moeilijk te zeggen! Degeen die den schat begraven heeft, wilde het anderen, die deze papieren vonden, niet al te gemakkelijk maken, en deed hen dus een zekeren arbeid verrichten, die in niets anders kan bestaan, dan in het opzoeken van het beginpunt!

— Dat lijkt mij heel logisch geredeneerd!

— Dat „iets" wat gedaan moet worden, moet juist op den middag verricht worden. Zegt je dat niets?

Brand dacht even na en antwoordde toen:

— Je bedoelt — dat het met den zonnestand in verband staat?

— Dat komt mij althans zeer waarschijnlijk voor! Waarom anders juist een uur bepaald?

— Ja, dat vraag ik me ook af!

— Wij mogen gerust aannemen, dat dit middaguur is genoemd in verband met den stand van de zon!

— Laat ons dat dan eens aannemen! Ik ben zeer nieuwsgierig naar je verdere verklaringen.

— Ik vermoed verder, dat de zon is verzocht een rol te spelen bij de aanwijzing van de plek waar degeen die dit papier vindt, zijn nasporingen moet beginnen!

— Zeer juist!

— Er zijn slechts weinig manieren, waarop ons schitterend hemellichaam die taak zou kunnen verrichten! En eigenlijk is er...

— Er is er slechts één! viel Brand hem opgewonden in de rede! *Door haar schaduw!*

— Juist! Begin je nu ook een weinig licht te zien?

— Dat moet wel, als je mij zoo op den goeden weg brengt! Die vijf ellen...

— Geven de lengte aan van een staaf of paal, welker schaduw om twaalf uur in den middag een zeker punt aanraakt, van waar onze nasporingen begonnen moeten worden!

Brand uitte een juichkreet, en riep jubelend:

— Gevonden! Wij hebben het gevonden! Of liever, dat heb jij gedaan, want ik zou het zeker nooit alleen hebben gevonden!

— Dus je denkt wel, dat ik het bij het rechte eind heb? vroeg Raffles glimlachend.

— Daar valt dunkt mij niet aan te twijfelen! Maar toch is één ding nog niet geheel en al duidelijk!

— Zeg eens op!

— De zon staat toch niet in alle jaargetijden om twaalf uur even hoog aan den hemel!

— Dat is ongetwijfeld zoo, maar je vergeet, dat Sicilië op den 38sten breedtegraad ligt en dat op die zuidelijke breedte de afwijking van den stand der zon gering is, althans zoo weinig bedraagt, dat het bij onze nasporingen geen gewicht in de schaal legt!

— Prachtig! riep Brand uit, vol bewondering voor het helder verstand van zijn vriend, die in zulk een korten tijd de oplossing van het raadsel had weten te vinden. Nu heb ik nog maar een opmerking, en die is, dat ik wel eens wilde weten, waarom en hoe die schat daar begraven is!

— Met zekerheid kan ik je daar niet op antwoorden, maar het zou mij in het geheel niet verwonderen, als het door Hugenoten gedaan is, die na en kort voor den vreeselijken Bartholomeusnacht in 1672 bij duizenden uitweken, velen naar Nederland en Engeland, maar ook een groot aantal naar Italië! Daaronder waren schatrijke Franschen, en men heeft talloze voorbeelden van het begraven van schatten, die weder werden opgegraven, zoodra de eigenaar meende, dat de lucht weder helder was. En nu we ons zaakje als gewonnen kunnen beschouwen, zullen we allereerst onze handen eens gaan reinigen, want die zijn er door het werken aan dit oude spinet, niet schooner op geworden — en ik wilde toch nog wel wat eten, voor wij ons ter ruste begeven! Hoe laat is het?

— Tien minuten voor drieën!

— Zoo laat al! Dan is er natuurlijk geen sprake meer van, dat wij naar de villa terugkeeren dezen nacht! Kom, wij zullen ons wat gaan opknappen in de slaapkamer! Dan gaan wij wat eten, en ondertusschen zullen wij ons reisplan in orde maken!

De beide mannen verlieten het vertrek, nadat Raffles de papieren en de oplossing onder een zware pressepapier had gelegd.

Zij begaven zich naar hun slaapkamer en wuschen daar hun handen.

Toen keerden zij beiden weder naar de groote kamer terug, om een eenvoudig souper te gebruiken.

Raffles trad op de tafel toe en lichtte de presse-papier op.

Hij uitte een luide kreet. . .

De papieren waren verdwenen!

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK IV.

DE JACHT NAAR DEN SCHAT.

— Wat is er? riep Brand ongerust.

— Wat er is? De papieren zijn verdwenen! antwoordde Raffles woedend.

— Maar hoe is dat mogelijk! Wij zijn geen tien minuten weg geweest!

— En die minuten waren voor de schelmen voldoende om hier binnen te klimmen door het open raam, dat de duivel mij heeft doen openen!

— Ze zouden ons dus toch gevolgd zijn?

— Dat moet wel! riep Raffles, terwijl hij naar het venster snelde.

Hij boog zich uit het raam en uitte opnieuw een kreet van woede.

— Daar gaan zij! riep hij. Wij zijn juist een halve minuut te laat binnen gekomen!

Brand kwam eveneens toesnellen en keek uit het raam.

Heel aan het einde van de straat snelden twee mannen zoo vlug zij konden voort, naar een auto toe, die op een hoek stond te wachten.

Raffles trok het hoofd weer uit het venster terug; zijn gelaat was bleek.

— Ik geloof, dat ik niet heel veel ezelachtigheden in mijn leven heb begaan, zeide Raffles, maar van die weinige is deze zeker de allergrootste. Ik begrijp niet, hoe ik er toe gekomen ben, die papieren te laten liggen in een kamer, waarvan ik het raam laat openstaan, terwijl ik toch moest weten of vermoeden, dat wij gevolgd zouden worden!

— Maar ik begrijp niet hoe dat mogelijk is, riep Brand uit. De auto die wij gebruikt hebben was met opzet voor het doel uitgezocht en droeg volstrekt geen uiterlijke kenteekenen.

— Dat blijkt onvoldoende te zijn geweest, hernam Raffles. De schelmen hebben zeker in

de buurt op de loer gestaan en zijn ons in een auto gevolgd. Waarschijnlijk zijn zij uitgestapt zoodra zij de vrachtauto voor dit huis zagen stilstaan en hebben zich toen als gewone voorbijgangers voorgedaan.

— Wat zullen wij nu doen?

— Er is maar één ding mogelijk, en dat is te trachten, hun voor te zijn. Je herinnert je zeker even goed als ik wat er op dat document stond?

— O, ja, dat is in mijn hersens gegrift, antwoordde Brand.

— Voor de zekerheid zullen wij het nog maar eens opschrijven, zeide Raffles, want wij konden het wel eens door de opwindning vergeten.

Hij haalde snel zijn notitieboekje te voorschijn en schreef daarop de cijfers en de andere opgaven, die hij in het geheime document had gevonden.

— En nu dadelijk naar huis en Henderson gewekt, zeide hij. Zijn nachtrust zal er wel mee heen gaan maar dat moeten wij er maar voor over hebben.

— Hoe denk je naar Sicilië te gaan? vroeg Brand. Toch zeker niet met onze motorboot?

— Neen, die zou ons nu van weinig dienst zijn, antwoordde Raffles. De kerels die de stukken gestolen hebben zullen natuurlijk den kortsten weg kiezen, dat wil zeggen, zij zullen het Kanaal oversteken naar Boulogne, daar den trein nemen naar Marseille en vandaar geheel Italië per trein doorreizen.

— Maar als dat het geval is, zouden we hen toch een goed stuk voor kunnen komen. Om te beginnen gaat de eerstvolgende boot die het Kanaal oversteekt pas om vijf uur in den mor-

gen weg. Die kunnen zij onmogelijk meer halen, als zij tenminste niet over een eigen auto beschikken, die hen nu dadelijk naar de havenplaats Dover brengt.

— Maar daar moeten wij toch rekening mee houden!

— Maar als wij zelve niet met de gewone mailboot gaan, maar met de „Zeearend” oversteken, dan hebben wij minstens een paar uur gewonnen, want het toeval wil, dat je boot op het oogenblik in die haven gemeerd ligt.

— Alles goed en wel, maar dat anderhalf uur winst zal niet voldoende zijn, want de trein van Boulogne rijdt op de mailboot van Dover, en niet op de „Zeearend.” Wij zouden ons dus nutteloos anderhalf uur in de Fransche havenstad moeten ophouden.

— Maar wat belet je om daar een auto te nemen?

— Dat zou ik kunnen doen, maar dan zou ik een wagen moeten treffen, die sneller loopt, of minstens even gauw als een trein.

— Maar mij dunkt, dat wij het er in ieder geval op kunnen wagen.

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Je hebt gelijk Charles, dat is het eenige wat ons overblijft. Konden wij een van onze eigen auto's maar spoedig genoeg over het Kanaal krijgen, dan waren wij geholpen.

— Maar daar valt me iets in — als we de papieren eens aan de huidige bezitters trachten te ontnemen, voor zij zich nog hebben ingescheept!

— Een uitstekend voorstel, zeide Raffles spottend. Wil je dan zoo goed zijn mij even hun uiterlijk te omschrijven, opdat ik weet tot wie ik mij moet wenden?

Brand zweeg beschaamd en boog het hoofd.

— Neem het mij maar niet kwalijk, zeide hij, de opwinding schijnt mijn denkvermogen in de war te hebben gestuurd.

— Dat zal wel weer in orde komen, als we eenmaal aan den slag zijn, zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend op den schouder klopte. Maar om te beginnen moeten wij nu dadelijk naar huis en Henderson waarschuwen.

— Nemen wij hem mee?

— Dat spreekt vanzelf. Wij zullen zijn krachtigen arm stellig noodig hebben, want het kon wel eens een gevaarlijke onderneming worden!

— Mag ik nog een enkele opmerking maken, die hoop ik, niet zoo dom is, als die ik daar even uitte? vroeg Brand.

— Laat eens hooren!

— Als de boeven, die zich zooeven van onze papieren hebben meester gemaakt, voor zij vertrokken, eens aan een medeplichtige te Lyon

seinen en hun de plek opgaven, waar zij moeten graven. Dan zouden wij wel eens twee dagen te laat kunnen komen!

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd en zeide toen:

— Die opmerking is lang niet van schrandtheid ontbloot, en zij maakt mij wel wat ongerust. Inderdaad, als de kerels nu op het oogenblik telegrafeeren, dan zou het telegram om zes uur in den morgen te Lyon kunnen zijn en zodoende zouden hun handlangers in die plaats ons bijna een dagreis voor zijn, en ik moet erkennen, dat wij dan het spel wel als verloren kunnen beschouwen. Maar ik wil nu maar aannemen, dat die schavuiten de oplossing van het geheim document niet zoo spoedig vinden, als wij haar hebben gevonden en dat zij minstens een dag noodig hebben om die te ontdekken. In ieder geval moeten wij het er maar op wagen. Bedenk dat de schatgravers, als zij ons voor mochten zijn, maar niet zoo spoedig zich weer in kunnen schepen en ik zal zoo vrij zijn, om die inscheping buitengewoon moeilijk te maken!

— Nu is er nog een mogelijkheid!

— En die is?

— Dat de kerels hier te Londen niet genoeg vertrouwen stellen in hun eigen kennis, het document, dat zij hier hebben gestolen, zooals het is vervat, naar Lyon overseinen en de rest aan hun kornuiten daarginds overlaten.

— Dat is inderdaad wel mogelijk, zeide Raffles, maar hoe dan ook, wij zullen moeten voortmaken!

De beide vrienden trokken hun jas aan, zetten hun hoed op, sloten zorgvuldig alle deuren van het huis en stonden weinige oogenblikken later in de geheel verlaten straat.

Zij moesten een kwartier loopen, voor zij een taxi bemachtigen konden, die hen in een half uur naar de villa in Cromwellstreet bracht.

Zoodra Raffles zich in de bibliotheek bevond, trad hij op de huistelefoon toe.

Hij nam den hoorn van den haak, na op een electrischen knop te hebben gedrukt, waardoor in het slaapkamertje van den chauffeur Henderson, die in een der paviljoens in den grooten tuin woonde, een bel over ging.

Hij bracht daarop den hoorn aan zijn oor en luisterde aandachtig.

Er ging ongeveer een minuut voorbij en toen hoorde hij de stem van Henderson klinken.

— Ik ben het, beste Henderson, zeide Raffles. Hoe laat ben je gisteren naar bed gegaan?

— Vroeg, mylord, daar ik een weinig aan hoofdpijn leed.

— Hoeveel uren heb je geslapen?

— Het is nu vier uur — ruim zes uren, mylord.

— Dan zal je wel in staat zijn om de auto te besturen voor een gewichtige onderneming?

— Welzeker, mylord! Ik gevoel mij zoo frisch als een hoen. Moet de wagen dadelijk voor-komen?

— Hoe eerder hoe liever.

— Waar gaan wij heen?

— Naar Dover.

— Nog verder, Mylord?

— Verder naar Italië!

— Waar de citroenen bloeien, mylord?

— Juist, vriend Henderson, antwoorde Raffles lachend.

— Ik heb al geruimen tijd verlang daar eens heen te gaan.

— Dat doet mij genoeg, maar ik kan je niet belooven, dat het uitsluitend een plezier-tochtje zal wezen.

— Dat zegt genoeg, mylord! Dan zal ik er dus goed aan doen mijn revolvers bij mij te steken?

— Neem een revolver mee, ik zal je hier bovendien nog een van onze geweren geven.

— Het kon dus wel eens spannen, mylord?

— De kans daarop is zeer groot, Henderson, zeide Raffles, waarop hij den hoorn weder aan den haak hing.

Daarop begaven de twee vrienden zich naar hun slaapkamer, veranderden hun uiterlijk zooveel mogelijk, zoodat zij geleken op twee onschuldige jonge toeristen, kleedden zich voor de reis en gebruikten toen een stevigen maaltijd.

Toen zij daarmee gereed waren, werd er bescheiden op de deur getikt.

Henderson trad binnen en kwam mededeelen, dat de auto voor de deur stond.

Raffles reikte hem een kleine platte tasch over met de woorden:

— Hierin zit het geweer, waarvan de loop kan worden afgeschroefd. Ik zelf en mijnheer Brand zullen er ook een mede nemen. Hier heb je een doos patronen.

Henderson nam het wapen aan en stak de patronen in zijn zak.

— Moeten wij de boot naar Boulogne halen? vroeg hij.

— Dat zou toch gemakkelijk gaan als het noodig was? vroeg Raffles.

— Zonder twijfel, mylord. Wij hebben nog twee uren voor zij vertrekt. En in dien tijd legt onze auto gemakkelijk de twee honderd kilometer af, die Londen van de havenstad scheidt.

— Vooruit dan, beval Raffles. Heb je wat gegeten?

— Ja, mylord, onder het aankleeden ben ik zoo vrij geweest een klein ontbijt te gebruiken. Gaan wij met de gewone mailboot over, als ik vragen mag?

— Neen, maar het zal mij toch wel wat waard zijn als wij den steiger konden bereiken voor de mailboot vertrekt. Ik zou er namelijk voordeel in zien de reizigers van die boot eens nader op te nemen. Wij zelven steken met de „Zeearend” het Kanaal over.

— Uitstekend, mylord, was alles wat de chauffeur antwoordde.

Hij verwijderde zich en nam plaats achter het stuurwiel van de auto, waarbij een politie-agent uit de buurt zoolang de wacht had gehouden.

Een oogenblik later namen Raffles en Brand, geheel voor de reis uitgerust, zwaar gewapend en van levensmiddelen voorzien, in de auto plaats, die spoedig in pijlsnelle vaart de verlaten straten van Londen doorsnelde en vervolgens den breeden straatweg naar Dover opvloog.

— Zou het nu werkelijk onmogelijk geweest zijn, om Sicilië geheel te water te bereiken? vroeg Brand, nadat zij goed en wel onderweg waren.

— Onmogelijk natuurlijk niet, antwoorde Raffles. Onze motorboot is volmaakt zeevaardig en zou met het grootste gemak om Frankrijk en Spanje heen door de Middellandsche Zee Sicilië kunnen bereiken. Maar hoe snel zij ook loopt, daarmee zouden drie dagen minstens verloren gaan. En dat mag ik er niet op wagen. De reis met den sneltrein van Boulogne over Milaan en Rome naar Reggio, duurt hoogstens zes en dertig uur. Je zult moeten toegeven, dat het verschil te groot is.

— Dus wij maken in het geheel niet van een boot gebruik, behalve om het Kanaal over te steken?

— Natuurlijk wel, antwoorde Raffles. Van het oogenblik af, dat wij moeilijk van Reggio naar Tormina kunnen vliegen! Wij moeten in ieder geval de Straat van Messina oversteken. En ik zal, zoodra wij te Dover zijn aangekomen, onmiddellijk een telegram zenden naar Reggio, teneinde mij te verzekeren, van een snelle motorboot.

— Is er geen geregelde dienst?

— Ongetwijfeld! Maar daarop laat ik het natuurlijk niet aankomen. Als ik mij niet vergis gaan er wel twee booten per dag heen en weer van het vasteland van Italië naar Sicilië.

Terwijl de vrienden zoo doorpraatten, snelde de auto in toemeloze vaart langs den vrijwel verlaten straatweg. De zon stond reeds boven de kim en zond hare gouden stralen over het landschap.

Nog binnen den bepaalden tijd had de wagen, bestuurd door de vaste hand van den chauffeur, de havenstad Dover bereikt.

Henderson liet de auto nu even stilstaan, sprong van zijn zetel, en opende het portier.

— Waarheen moet ik rijden, mylord ? vroeg hij.

— Naar het boothuis, waar de „Zeearend” voor anker ligt. Maar breng eerst even de auto bij Davidson, die haar in zijn garage moet stallen. Vandaar is het slechts een honderd passen naar het boothuis.

Henderson sprong weer op zijn plaats en de auto snelde in volle vaart door de stad, waar het reeds tamelijk druk begon te worden, met het oog op het aanstaand vertrek van de morgenboot, dat over een half uur zou plaats hebben.

Henderson reed recht door naar den auto-handelaar, de twee vrienden stapten uit en namen hun bagage ter hand, terwijl de chauffeur zich met een visitekaartje van zijn meester bij den eigenaar van de zaak liet brengen en met deze het verdere regelde, om vervolgens zich snel bij zijn meester te gaan voegen, die het boothuis reeds had bereikt.

Hij stond daar te praten met een ouden zeebonk van ruim zeventig jaar, aan wien te Dover de bewaking van de „Zeearend” was toevertrouwd, en die vlak bij het boothuis in een soort woonschuit leefde.

De oude zeerob wisselde eenige woorden met Raffles en haastte zich het boothuis te openen en met Hendersons hulp de prachtige boothuis te voorschijn te halen.

— Is zij gereed voor de reis, Thompson ? vroeg Raffles vriendelijk.

— Zeker, mylord, ten allen tijde ! Ik heb haar na uw laatste reis eens duchtig nagekeken, maar er viel niet veel aan te herstellen, want het is een sterke rakker, die „Zeearend.”

— Henderson, laadt jij dan al onze bagage vast in, zorg voor olie en benzine en wacht tot wij terugkeeren, zeide Raffles. Kom mee, Charles, wij zullen eens even naar den steiger van de boot loopen.

Beide vrienden richtten hun schreden haastig naar de aanlegplaats van de boot, die zich op nauwelijks vijftig schreden afstand bevond.

Toen zij het bureau van de lijn bereikt hadden zeide Raffles :

— Ik zal even gaan vragen, of hier sedert drie uren vannacht telegrafisch plaats en van den overtocht zijn besteld..

Hij trad snel binnen en keerde slechts weinige oogenblikken later weer terug.

— Ja, riep hij opgewonden uit, zoodra hij zich weder bij Brand had gevoegd, er zijn twee plaatsen genomen aan boord van de volgende boot die om negen uur vertrekt.

— Daaruit zouden we dus moeten afleiden, dat zij het document, zooals zij het van onze tafel gestolen hebben, naar Lyon hebben door-geseind.

— Dat denk ik tenminste wel, want het komt mij onwaarschijnlijk voor, dat zij, die waarschijnlijk onopgevoede, ruwe mannen zijn, de oplossing nu reeds zouden hebben gevonden. Kom, laten wij ons spoedig inschepen, want wij kunnen hun nu wel vier uren voor zijn !

— Edward, riep Brand plotseling uit, terwijl hij met een opgewonden gebaar den arm van zijn vriend greep. Mag ik je nog eens een mijner invallen toevertrouwen ?

— Zeg eens op !

— Het komt mij in het geheel niet onmogelijk voor, dat de twee dieven noch het oorspronkelijk document, noch de oplossing daarvan hebben overgeseind, of dat zullen doen, voorondersteld, dat zij die zouden hebben gevonden.

— En waarom niet, als ik vragen mag ? vroeg Raffles eenigszins verwonderd.

— Wel, omdat ik bij mijzelf heb nagegaan, wat ik zelf zou doen, als ik in het geval van die twee schelmen verkeerde. Of liever, wat ik zou hebben nagelaten. Ik zou namelijk bij mij zelf gezegd hebben, dat ik wel gek zou zijn, dat kostbare document, dat den ontdekker misschien een fortuin oplevert mede te deelen aan mijn kameraden, die even groote schurken zijn als ik, die op twee en halve dag reizen van mij verwijderd zijn en dus volop in de gelegenheid, zich snel van den schat meester te maken, zonder dat ik er een centime van zou te zien krijgen !

Een geweldige klap op zijn schouder deed hem plotseling met een eenigszins pijnlijk ge-laat den zin afbreken.

— Charles, riep Raffles vroolijk uit, je redeneering is zoo helder als glas en ik ben een groote ezel, dat ik dat zelf niet onmiddellijk heb bedacht. Natuurlijk moeten onze vrienden dien gedachtengang hebben gevolgd. Het spreekwoord zegt niet voor niets, dat de waard is zooals hij zijn gasten vertrouwt. En nu ik zoeven gehoord heb, dat zij plaats en van de eerstvolgende boot hebben besproken, meen ik er wel zeker van te kunnen zijn, dat zij hun handlangers niets hebben doen weten, uit vrees dat zij anders niet in den buit zouden mededeelen.

— En nu heb ik nog een laatste opmerking in petto, die misschien ook niet geheel en al van oorspronkelijkheid ontbloot is, zeide Brand met een guitig lachje.

— Laat eens hooren, want je schijnt werkelijk van ochtend en veine te zijn !

— Ik wilde maar zeggen, dat onze twee dieven misschien niet gerept hebben, waar de schat te vinden is, maar daarentegen zeer goed geseind kunnen hebben, dat zij thans op de hoogte zijn van het bestaan van den schat en dat de handlangers te Lyon zich in acht moe-

ten nemen voor een tweetal Engelschen — die er eveneens van op de hoogte zijn gekomen!

— Nogmaals een zeer ware opmerking, zeide Raffles lachend, zij zullen wel op hun hoede zijn, maar wij zijn het ook, en dus staan de partijen volmaakt gelijk. En nu snel voorwaarts naar Boulogne! Naar Boulogne!

De twee vrienden hadden de aanlegplaats van de „Zeearend” bereikt en scheepten zich snel in, na met een handdruk van den ouden zeebonk afscheid te hebben genomen.

Zij waren reeds lang in de open zee, toen de mailboot van wal stak.

— Moet ik haar snel laten varen, Mylord? vroeg Henderson, die bij den zwaren motor had post gevat.

— Haal er maar uit, wat er in zit, Henderson, antwoordde Raffles.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zeide:

— Ik heb weliswaar de uren van aankomst en vertrek van alle belangrijke sneltreinen in Europa goed in het hoofd, maar het is toch niet geheel onmogelijk, dat er van Boulogne een trein naar Parijs gaat voor de aankomst van de mailboot. Ik kan mij daarin wel vergissen, maar het is beter met alle gebeurlijkheden rekening te houden.

De „Zeearend” snelde intusschen in vlugge vaart over de nauwelijks bewogen golfjes van het Kanaal, zoodat haar spitse boeg ter weerszijden van het slanke motorjacht twee hooge golven opwierp.

Binnen enkele uren was de overtocht volbracht en stapten, de drie mannen te Boulogne aan wal, waar Raffles de „Zeearend” achter liet in de douaneloods waar hij haar weder hoopte te vinden, wanneer hij op zijn terugreis Boulogne weder aandeed.

Dadelijk namen zij een auto en lieten zich naar het station brengen.

— Gaat er spoedig een trein naar Parijs? vroeg Raffles aan den beampte achter het loket.

— Zeker mijnheer, over een kwartier, antwoordde de man.

— Dat treffen wij, zeide Brand op zachten toon. Dat is misschien al weer een uurtje gewonnen.

— Kunt gij mij zeggen, of die trein aansluiting heeft met den zuider-express naar Milaan? vroeg Raffles verder.

— Neen mijnheer, niet met den sneltrein, maar langs een kleinen omweg zult gij toch wellicht spoediger die stad kunnen bereiken. Als gij met den trein, die over een kwartier naar Parijs vertrekt, reizen wilt, dan zoudt gij daar anderhalf uur moeten wachten op den gewonen sneltrein naar Milaan.

— Die trein rijdt immers op de boot van Dover? informeerde Raffles verder.

— Ongetwijfeld.

— Is er eveneens een trein, die naar het zuiden gaat en die op de volgende boot rijdt?

— Zeer zeker, maar die gaat niet verder dan tot Marseille. Gij zoudt dan te Lyon weder geruimen tijd moeten wachten op den volgende sneltrein naar Milaan.

— Ik dank u mijnheer, ik weet nu genoeg, antwoordde Raffles beleefd.

Hij nam snel drie kaartjes en tien minuten later waren de drie mannen op weg naar Parijs, waar zij omstreeks vier uren later aankwamen.

Het was nu bijna een uur in den middag.

— Wat denk je nu te doen? vroeg Brand nieuwsgierig, toen zij het perron van het Gare du Nord Betraden.

— Lunchen, antwoordde Raffles lakoniek.

— En dan met den eerstvolgenden sneltrein verder reizen.

— Ongetwijfeld. Hoe verder wij komen, hoe beter.

De drie mannen begaven zich naar een klein, maar goed restaurant, dat zich schuin tegenover den uitgang van het groote station bevond en gebruikten daar een stevigen maaltijd.

In den trein hadden zij eenige uren geslapen en zoo gevoelden zij zich tamelijk frisch, toen zij een half uur later ongeveer opnieuw in een trein plaats namen, die hen in een stuk door naar Lyon zou brengen, waar zij om zes uur in den middag aankwamen.

Weer informeerde Raffles aan het loket van het station naar den eerstvolgenden trein naar Milaan.

— Die vertrekt over vijf uren, mijnheer, antwoordde de man lakoniek.

— Wat zegt ge daar? vroeg Raffles verschrikt. Maar dat is immers de trein die correspondeert op de boot welke om negen uur hedenochtend uit Dover vertrekt?

— Juist, mijnheer!

— Maar de vorige trein dan? vroeg Raffles ongeduldig.

— Die is uitgeschakeld op bevel van den minister van oorlog, wegens het houden van manoeuvres aan de Zwitsersche grens.

Raffles stampvoette en zeide toen:

— Hoe lang zou het oponthoud hier in normale toestanden geweest zijn?

— Een uur ongeveer, mijnheer.

— Zwitserland zal zich wel niet storen aan de Fransche manoeuvres en zijn treinen op den geregelden tijd laten loopen?

— Ongetwijfeld, antwoordde de man. Als gij kans ziet om den trein aan de Zwitsersche grens te halen, zoudt gij op den bepaalden tijd te Milaan aankomen.

— Ik dank u, mijnheer, antwoordde Raffles vriendelijk.

— Kom mee, Charles en Henderson! riep hij zijn makkers toe, wij hebben geen oogenblik te verliezen.

De mannen namen hun bagage op en snelden het perron af.

Aan den eersten den besten politie-agent vroeg Raffles:

— Kunt hij mij het adres zeggen van een auto-handelaar, die groote auto's verhuurt, in staat om een flinken tocht te maken?

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de man beleefd. Ziet, gij kunt zijn huis van hieraf zien, dat groote, gele gebouw, op den hoek van de eerstvolgende dwarsstraat.

Raffles bedankte den ordebewaker voor zijn inlichting en snelde met Brand en Henderson naar het aangewezen adres.

— Ik wensch den eigenaar te spreken, zeide hij tot een der chauffeurs, die in zijn hemds mouwen bezig was met het schoonmaken van een grooten wagen.

De man richtte zich op en keek de bezoekers even aan.

— Ik zal mijn meester gaan waarschuwen, zeide hij.

Hij ging de groote loods binnen, waar een paar dozijn auto's in gelid geschaard stonden en keerde even later terug met den eigenaar van de zaak, die vroeg wat zijn bezoekers wenschten.

— Verhuurt gij auto's die berekend op zijn een langen tocht? vroeg Raffles.

— Zeker mijnheer, antwoordde de man.

— Kan ik er onmiddellijk een krijgen om mij naar de Zwitsersche grens te brengen?

De man krabde zich achter het oor en keek Raffles weifelend aan.

— Dat is een zeer lange rit, mijnheer.

— Vier uren met een hardlopende auto, zeide Raffles onverschillig.

— Ja, dan moet zij wel bijzonder hard loopen, antwoordde de eigenaar. Waar wilt gij heen, als ik vragen mag?

— Ik moet naar Chaux-de-Fonds, antwoordde Raffles. Er is mij zeer veel aan gelegen om den sneltrein naar Milaan te halen. En gij weet, dat volgens bevel van den minister van oorlog een trein is uitgevallen voor het vervoer van troepen naar de grens.

— Dat weet ik, mijnheer, om diezelfde reden heeft mij men reeds het meerendeel van mijn auto's afgehuurd. Maar niemand wenschte er een voor zulk een verre reis en ik weet werkelijk niet. . .

— Hoeveel bedraagt de huur van een auto? viel Raffles hem ongeduldig in de rede.

— Honderd francs per uur, met den chauffeur, mijnheer.

— Dien heb ik niet noodig, hernam Raffles, want ik heb mijn eigen chauffeur bij mij.

— Het is anders niet mijn beginsel, om auto's te verhuren, zonder dat ik mijn eigen chauffeur medegeef, kwam de verhuurder aarzelend.

— Mijnheer, ik zal u twee honderd francs per uur betalen, dus het dubbele, zeide Raffles, en bovendien een behoorlijke waarborgsom. En nu kort en goed, wenscht gij mij een wagen te verhuren, ja, of neen, anders wend ik mij tot den concurrent.

Het vooruitzicht, het dubbele met zijn auto te kunnen verdienen dan het gewone bedrag, maar vooral de laatste bedreiging deden den verhuurder zwichten.

Hij wenkte den chauffeur in zijn hemdsmouwen, die nog steeds aan de groote auto bezig was en riep:

— Laat maar staan, Jean, de auto wordt gebruikt! Breng haar dadelijk voor.

— Dat hoeft niet, zeide Raffles haastig, laat hij maar voor benzine zorgen, mijn chauffeur zal haar wel naar buiten brengen. Hoeveel kilometers loopt de wagen?

— Op een vlakken weg negentig, mijnheer, antwoordde de verhuurder trotsch, het is een acht cylinder Panhard!

— Dan moet hij wel honderd vijf loopen, zeide Henderson, terwijl hij naderbij trad en den wagen nauwkeurig bekeek. Welzeker, de auto is nog zoo goed als nieuw. Wie er niet zoo veel weet uit te halen is een prul van een chauffeur, dat wil ik hem wel op een briefje geven.

De chauffeur had intusschen het reservoir gevuld.

Raffles betaalde den verhuurder een hoog garantiebedrag en de twee mannen stapten in, terwijl Henderson achter het stuurwiel plaats nam.

— Hoe krijg ik de auto terug, mijnheer? vroeg de verhuurder, toen de wagen wilde wegrijden.

— Stuur een uwer chauffeurs naar Chaux-de-Fonds, zoodra de treinen weder rijden, op mijn kosten, en laat hem de auto terughalen in het Grand Hotel, waar ik haar zal stallen. De garantiesom zendt gij, na aftrek van het u verschuldigde aan mijn bankier te Parijs — hier hebt gij mijn kaartje.

De man wierp een blik op het visitekaartje en boog dadelijk als een knipmes, en hij stond nog te buigen, terwijl de auto reeds lang de garage was uitgereden en in snelle vaart de stad verliet.

Daar stond de wagen plotseling stil.

Raffles stak verbaasd het hoofd uit het portier en riep Henderson toe :

— Waarom staat gij stil, Henderson? Schort er iets aan?

— O, slechts een kleinigheid, mylord!

— Wat dan?

— Dat ik hier volstrekt den weg niet ken.

Henderson had dit op zijn gewonen drogen toon gezegd en de beide vrienden in de auto barstten in schaterend gelach uit.

— Dat hadden wij wel eerder kunnen bedenken, zeide Raffles ten slotte.

Hij stapte uit en zeide tot Brand.

— Jij bent hier immers ook bekend in de buurt?

— O ja, meer dan voldoende.

— En je spreekt Fransch, zoodat je desnoods naar den weg zoudt kunnen vragen. Welnu, dan zal ik de eerste helft van den weg en hij de tweede het stuurwiel in handen nemen. Wij kunnen dan van die gelegenheid gebruik maken, om beurtelings een weinig te slapen. Ga eens wat op zij, Henderson.

Henderson maakte plaats en Raffles ging achter het stuurwiel zitten.

Dadelijk stooft de auto in snelle vaart de straat uit.

De avond begon langzaam te vallen.

— Ziet gij wel, mylord, dat de wagen veel sneller kan loopen dan negentig kilometer, riep Henderson triomphantelijk uit. Als zij maar goed bestuurd wordt.

Raffles knikte zwijgend, wijl hij al zijn aandacht op den straatweg voor hem moest vestigen.

Omstreeks half negen in den avond bereikten zij Besancon, waar de lantaarns werden aangestoken.

Zij hadden nu ruim de helft van den weg afgelegd en Raffles wekte Brand, die gerust sliep.

— Het spijt mij, old chap, zeide hij lachend, maar ik moet je wakker maken! Het is jouw beurt — oogen goed open en vraag naar den weg, als je niet goed weet. Het is bijna onmogelijk om te verdwalen, want hij volgt bijna overal de spoorlijn.

— Maak je niet ongerust, zeide Brand, terwijl hij luchtig uit den wagen sprong, het slaapje heeft mij heelemaal verkwikt, en ik snak er naar wat frissche lucht in mijn gezicht te voelen.

— Henderson, kom jij nu van je zetel, beval Raffles, en ga binnen in de auto zitten.

— Maar mylord, zeide chauffeur aarzelend.

— Ga binnen zitten, zeg ik je, herhaalde Raffles ongeduldig. Jij hebt ook slaap nodig! De chauffeur gehoorzaamde schoorvoetend

en nam in de zachte kussens van de auto plaats.

De drie mannen nuttigden snel iets van de medegenomen verduurzaamde levensmiddelen en toen begon de tocht opnieuw.

Het was nu bijna geheel donker.

De auto vloog den weg naar de Zwitsersche grens op, die zij in anderhalf uur bereikten.

In het kleine grensstadje Lelocle moesten de douaneformaliteiten vervuld worden, die spoedig waren afgelopen.

Nog slechts weinig minuten rijden scheidden de reizigers nog van Chaux-de-Fonds, waar zij meenden in den nachttrein naar Milaan te kunnen stappen.

De straatweg kronkelde zich hier langs het gebergte en als het dag geweest was, zouden de reizigers zeker genoten hebben van het heerlijke schouwspel.

Brand bestuurde de auto, die haar volle snelheid thans niet kon ontwikkelen, daar de weg hier vrij steil omhoog liep en reeds meende hij in de verte flauwtjes de lichten van de Zwitsersche grensstad te zien schitteren.

Het was den geheelen avond vrij donker geweest, daar de hemel bedekt was. Maar thans kwam de maan plotseling achter de wolken te voorschijn, die haar helder licht over den straatweg uitgoot.

En in dat licht zag Brand iets op den straatweg, dat hem met bonzend hart plotseling uit alle macht aan de vier remmen deed vallen.

Maar de wagen had nog te veel vaart.

Eensklaps deed een hevige schok, bepaard gaande met een luid gekraak, de twee mannen binnen in de auto wakker schrikken.

Zij werden beiden op de voorbank geworpen en Henderson bezeerde zich vrij ernstig aan de kleine spiegelruit in een der paneelen, die door den heftigen schok gebroken was.

De auto stond stil.

Raffles rukte het portier open en sprong naar buiten.

Wat is er in 's hemelsnaam aan de hand, Charles? riep hij ongerust uit.

— Wat er aan de hand is, riep Brand. Kijk maar eens wat daar voor de wielen van de auto dwars over den weg ligt!

Raffles trad snel enige passen voorwaarts en zag na bij het licht van de maan — de beide lantaarns waren door den schok uitgegaan — een zwaren boomstam dwars over den weg liggen.

Brand was naast hem komen staan.

De twee mannen keken elkaar veelbeteeknend aan.

— Ik heb je wel gezegd, dat het avontuur

tamelijk opwindend zou worden, zeide Raffles ten slotte.

— Dat meen ik ook, zei Brand lakoniek.

— Die boomstam is daar natuurlijk neergelegd door handlangers van de twee kerels te Londen.

— Maar hoe kunnen die zoo vlug gewaarschuwd zijn?

— Dat lijkt me nog al eenvoudig! Te Parijs hebben zij vernomen, dat de treinenloop geschorst was. Zij hebben direct begrepen, dat er ons veel aan gelegen moest zijn, om zoover mogelijk vooruit te blijven en dat wij dus te Lyon, de laatste stad die per trein te bereiken was, een auto zouden nemen, om daarmee naar het eerste station, waar wij weer aansluiting zouden vinden, te rijden.

— Maar wat staat ons nu te doen? vroeg Brand.

— Wel, dat is duidelijk! Wij zijn gelukkig geen van allen gewond. Er blijft ons dus niets anders over, dan onze bagage op te nemen, en te voet naar Chaux-de-Fonds te gaan! Wij zijn er geen half uur vandaan!

— Maar den trein naar Milaan halen wij niet!

— Dat is duidelijk!

— En de auto?

— Moeten wij in den steek laten. Je ziet dat de voorwielen geheel verbrijzeld zijn. Ik zal in het Grand-Hotel onmiddellijk een chauffeur en werklieden hierheen zenden. Meer kan ik voorloopig niet doen.

— Intusschen blijkt uit dit incident, hetwelk een ramp had kunnen worden, dat wij goed lop onze hoede zullen moeten zijn.

— Daar zullen wij verstandig aan doen!

— Geloof jij uit dit voorval te kunnen afleiden, dat de schelmen den inhoud van het geheime document reeds kennen?

— Waarom? Het eene behoeft volstrekt niet uit het andere voort te vloeien! Ik zou eerder zeggen: als zij de beteekenis reeds geraden hadden, dan had het geen doel meer, ons op te houden — althans wanneer men het te Lyon reeds wist! En nu vooruit! Wij geven den strijd niet op!

Vastberaden grepen de drie mannen hun bagage en begonnen den bergweg naar de Zwitsersche grensplaats verder te bestijgen, ondertusschen scherp acht gevend op het minste gerucht. Soms tijds meenden zij een steen van de berghelling in den afgrond te hooren rollen of een ver verwijderd gefluit, en dan stonden zij stil, alle spieren en zenuwen gespannen, om pas weer voorwaarts te trekken als de nachtelijke stilte weder geheel ongestoord leek.

Zij bereikten zonder verdere ongevallen een

half uur later de eerste huizen van het schilderachtige Zwitsersche grensdorp, dat in diepe rust verzonken was. Alleen op het kleine stasjon heerschte eenige bedrijvigheid, maar het scherpziend oog van Raffles had dadelijk waargenomen, dat dit niet de levendigheid was van vóór het vertrek van een internationalen trein.

Inderdaad, op zijn navraag bleek hem, dat de nachttrein naar Milaan juist tien minuten geleden vertrokken was!

— Zou hier geen auto-verhuurder wonen? vroeg Brand zacht aan Raffles.

Deze stelde de vraag aan den stationschef, een vriendelijk bejaard man.

— Er is er wel een, op vijf minuten loopens, maar ik weet niet, of hij u in het holst van den nacht zal willen te woord staan! Het is een koppig heer!

— Voor geld en goede woorden...?

— Gij kunt het probeeren, maar ik voorspel u, dat het niet gemakkelijk zal gaan!

— Heeft hij vlugge wagens?

— O ja, zeer krachtige en groote autos!

— Ik dank u, chef! Hoe is de naam van dien man?

— Zepp Brauhofen. Er is nu weinig te doen — een onzer kruiers zal u wel even den weg wijzen! Karl! riep de stationschef tot een der kruiers die stil op een bank zaten, wijs jij den heeren het huis van Zepp Brauhofen eens!

Raffles en zijn metgezellen namen een hartelijk afscheid van den Zwitserschen stationschef en volgden den kruier, die hen zwijgend door eenige bijna geheel donkere straten naar een huis bracht, dat naast een vrij groote remise was gelegen.

— Daar woont Zepp Brauhofen, mijnheer! zeide de man tot Raffles, op het huis wijzend.

— Dank je, vriend! Hier, neem die halve soeverein voor je moeite!

De man nam het Engelsche goudstuk links buigend aan, en zeide toen aarzelend:

— Wilt gij Brauhofen nu, op dit uur, een auto vragen?

— Zou het niet gaan, denkt gij?

— Ik vrees — hij is een zonderling! Nu, ik wensch u succes, heeren, en dank u voor uw gift!

De kruier nam zijn pet af en verdween in de duisternis.

Raffles trad op de deur toe, en trok met krachtige hand de bel over.

Er verliepen eenige minuten, zonder dat zich iets in het huis deed hooren.

Raffles belde nogmaals, luider nu.

Plotseling vloog er op de eerste verdieping een raam open, en er verscheen een rood, boos

hoofd, gedekt door een slaapmuts, waaronder spierwitte haren uithingen.

— Wat beduidt dat brandgelui? gromde een schorre stem. Zijt gij dol geworden?

— Geenszins, mijnheer Braunhofen, antwoordde Raffles hoffelijk. Wij wenschen slechts een auto van u te huren!

— Die krijgt gij niet!

— Ik wil er goed voor betalen.

— Gij krijgt er geen, al wildet gij een vermogen neertellen. Ik verhuur geen autos om drie uur in den nacht!

— Ik betaal honderd francs per uur!

— Neen!

— Honderd vijftig!

— Neen!

— Tweehonderd!

— Gij kunt naar den duivel loopen! Al betaaldet gij voor iederen meter een franc, dan kreeg gij er geen! En laat mij nu rustig slapen, of ik roep om de politie!

Banggg! zei het raam.

De drie mannen op straat keken elkaar even zwijgend aan. Toen barstte Raffles in lachen uit, en weldra stemden de anderen daarmee in!

— Maar intusschen komen wij zoo niet verder! zeide Raffles, toen hun vroolijkheid bedaard was. Wij moeten een van zijn autos hebben! Charles, heb je de instrumenten bij de hand?

— Ja zeker!

— Open dan de garage.

— Maar Edward...!

— Open ze, zeg ik je! Ik zal intusschen een chèque schrijven, behoorlijk in een enveloppe doen, en onder de deur schuiven! Vlug wat, en maak geen leven!

En terwijl Brand met ongelooflijke handigheid in enkele tellen en volmaakt geruischloos de groote deuren van de garage had geopend, stond Raffles nog aan zijn chèque te schrijven.

— Zie zoo, — dat zal onze vriend Braunhofen ruimschoots schadeloos stellen! zeide hij. Hij stak zijn vulpen weg, en schoof de chèque

in een enveloppe gesloten onder de reet van de voordeur. En nu — jij gaat op den uitkijk staan, Henderson, en mijnheer Brand en ik halen een der snelste autos uit de garage!

De twee vrienden traden binnen en hadden spoedig een kolossale toerauto uitgezocht. Zij vulden het benzine-reservoir boordevol, zagen de lantaarns na, zetten hun sterke schouders tegen den wagen en rolden hem uit de garage.

Op twintig meter afstand stond Henderson scherp uit te zien.

— Laadt de bagage in, Charles! beval Raffles. Ik zal de deuren weer sluiten!

Aldus geschiedde.

Daarop wenkte Raffles den chauffeur, die de groote auto met verliefde blikken bekeek.

— Een Jenatzy, mylord! fluisterde hij opgewonden. Als hij nieuw is, halen we de 130 kilometer!

— Maar eerst zullen we den wagen nog een honderd meter verder rollen, anders hoort Braunhofen het aanslaan van den motor, iede Raffles. Heb je goed den weg naar het station onthouden, Henderson?

— Uitstekend, mylord!

— Vooruit dan!

De drie mannen duwden den wagen een honderdtal meter verder. Toen draaide Henderson den motor aan en sprong achter het stuurwiel.

— Rijdt tot even voorbij het station! beval Raffles. Daar neem ik het stuurwiel over!

De auto vloog vooruit.

Binnen enkele oogenblikken was het station bereikt.

De wagen stopte.

Raffles en Brand namen op de voorbank plaats.

— En nu — naar Milaan! riep de Groote Onbekende opgewekt uit. Het begint al te dagen en de duivel moet de hand in het spel hebben, als wij nu niet zonder verdere ongelukken nog vóór den trein de stad Milaan bereiken!

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK V.

DE SCHAT DER HUGENOTEN.

In toemelooze vaart snelde de auto voort.

Zij hadden nauwelijks twee uren gereden of zij kregen den trein in het oog, als een klein stukje speelgoed aan gene zijde van een diep ravijn langs de berghelling voortkruipend.

— Het gaat goed! juichte Brand.

Raffles knikte tevreden.

Binnen een half uur hadden zij den trein achter zich gelaten, die toen juist in een tunnel verdween.

Aan de Italiaansche grens, na de vervulling der douane-formaliteiten, hield ze stil bij het spoorwegstation van het stadje.

— Stopt de sneltrein hier? vroeg Brand.

— Natuurlijk! Voor de douane!

— Dan zie ik geen reden, om verder van de auto gebruik te maken!

— Ik wel! Zij blijkt veel sneller te loopen dan de trein, en wij kunnen op die wijze een kostbaren tijd winnen! Henderson, heb jij geslapen? zoo wendde hij zich tot den chauffeur, die was uitgestapt.

Henderson kreeg een kleur.

— Met goedvinden van uw lordschap heb ik —

— Verontschuldigd je niet, beste Henderson! zeide Raffles lachend. Maar nu is het jouw beurt weer eens! Want hier behoef je slechts den grooten straatweg te volgen, die in een stuk door naar Milaan loopt!

— Uitstekend, mylord!

— En nu zullen wij eerst eens wat eten in die *albergia* daar ginds. Wij hebben het verdiend, en een kwartier rust kan er wel af!

Opnieuw begon de rit, dwars door Italië, pijnlijk in den heerlijksten zomerdos, geurend als een onmetelijke bloementuin.

Dorpen volgden op dorpen, steden op steden, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Maar even voor zij Milaan binnenreden, vloog een der portieramen aan scherven, en een kogel bleef in de kussens van de auto steken!

— Incident numero twee! zeide Raffles kalm.

— De schurken schijnen ons signalement te kennen!

— Niets verwonderlijk! Braunhofen heeft natuurlijk spoedig de verdwijning van zijn auto ontdekt, en in zoo'n klein plaatsje is zoiets onmiddellijk bekend! De rakkers van den boomstam, je herinnert je wel, hebben dadelijk begrepen, waartoe die „geleende” auto moest dienen en wie haar moest gebruiken en van den tijd, gedurende welken zij op de komst van

hun Londensche handlangers en het gewichtige document moesten wachten, gebruik gemaakt om hun kornuiten per telegram te Milaan te waarschuwen, met opgave van het uiterlijk onzer auto — en van ons zelven!

— Maar zitten die schavuiten dan overal?

— Dat is wat overdreven! Maar toch zeker in alle groote steden — wat niets ongewoons is! Op dat oogenblik reed de auto Milaan binnen. Raffles boog zich uit het portierraam.

— Naar het station, Henderson! beval hij. Wij zijn den trein drie uur voor!

Tien minuten later stond de auto stil. Raffles snelde de trappen op, en vroeg den eersten den besten beambte:

— Vertrekt er spoedig een trein naar Palermo?

— Over een kwartier!

Raffles ijldde weer naar den wagen.

— Vlug de auto naar een garage gebracht. Ha! Daar zie ik er al een, aan de overzijde van het plein! Zeg aan den eigenaar, dat hij de auto moet stallen, tot wij haar komen terugvragen, Charles. Ik ga kaartjes nemen en wacht jullie in de vestibule!

En met zoo groote vlugheid werd dit alles verricht, dat de drie mannen geen zes minuten later in een coupé eerste klasse van den trein naar Rome zaten.

— Dit is natuurlijk niet de trein, die aansluit op diengene, waarin onze concurrenten zitten? vroeg Brand, toen het sein tot vertrek werd gegeven.

— Neen, het is een boemeltrein, maar die toch nog anderhalf uur eerder te Rome is. Daar zullen wij verder zien.

De trein stooft voort, en reed achtereenvolgens over Piacenza, Parma, Bologna, Florencia, tot hij bij het vallen van den nacht Rome bereikte.

— En hier zullen wij overnachten, en eens goed uitrusten! zeide Raffles, opstaande om zijn bagage uit het net te krijgen.

— Maar onze achtervolgers?

— Die kwamen vandaag niet verder dan Milaan! Ik heb geïnformeerd bij den conducteur.

— Zooveel te beter! Eenige uren op een vaststaand bed zullen ons te stade komen, zeide Brand.

De drie mannen verlieten het station en namen hun intrek in het Hotel d'Angleterre, schuin tegenover het stationsgebouw gelegen. De onderstane vermoeienissen hadden tengevolge, dat zij spoedig insliepen, en den volgenden morgen stonden zij geheel verkwikt op, om hun reis te vervolgen.

De trein die om zeven uur vertrok bracht hen nu over Napels, Belvedere en de plaatsen aan de schoone kust van Italië, Paolo, Monteleone, en Palmi, naar Reggio. Deze reis vergde veel van hun uithoudingsvermogen, daar de treinen in Italië verre van snel zijn, en op talloze plaatsen stoppen. Pas om tien uur in den avond kwamen zij in de zuidelijkste havenplaats van Italië aan.

Zij zochten spoedig een hotel op, en vonden er een aan de kade.

Maar de onvermoeibare Raffles wilde zich eerst nog verzekeren van een flinke motorboot, en begaf zich niet ter ruste, voor hij er een gehuurd had voor den volgenden morgen, te acht uur.

Weder sliepen de drie reizigers zeer spoedig in, na het avondmaal te hebben gebruikt, waarbij weinig gesproken werd en zij ontwaakten na een versterkende nachtrust van acht uren „zoo frisch als een hoen”, zooals Henderson zich uitdrukte.

Raffles en zijn metgezellen scheepten zich in, nadat de eerste een waarborgsom had gestort, en een zijner vele adellijke namen had opgegeven. De boot stak van wal en had, bestuurd door de vaste hand van den chauffeur, binnen een paar uren de Siciliaansche havenstad Tormina bereikt.

Het was toen tien uren.

Raffles begaf zich, nadat de motorboot gemeerd was, naar den havenmeester, teneinde de noodige formaliteiten te vervullen.

En daarop begon de tocht naar het gebergte, dat zich in de verte als een donkerpaarse massa tegen de diepblauwe lucht afteekende.

— Wij zullen flink moeten aanstappen, zeide Raffles. Over 5 mijlen doen gezonde mannen als wij anderhalf uur!

De wandelweg nam een aanvang.

Inderdaad, het landschap was verrukkelijk! Hoe genoten de drie mannen van de zuivere berglucht, de heerlijke bosschen, waar een weldadige koelte heerschte, het onvergelykelijk schoone uitzicht! Hoe ver zij ook in het binnenland doordrongen, nooit verloren zij de kust uit het oog, daar zij steeds hooger stegen.

Juist om half twaalf hadden zij 5 mijlen afgelegd, hetgeen bleek uit de oude mijlpaaltjes langs den bergweg.

— Zouden deze steenen er ook al in de middeleeuwen geweest zijn, mylord? vroeg Henderson.

— Dat is wel waarschijnlijk, mijn vriend, antwoordde Raffles. Anders zouden de opstellers van het document den afstand niet zoo nauwkeurig hebben kunnen aangeven. En zoo zijn we hier dus op de plek!

Raffles keek aandachtig om zich heen. Zij

bevonden zich nu op een klein bergvlak; aan de rechterzijde verhief zich de loodrechte wand van den berg, links gaapte de afgrond. Het was hier volmaakt stil. Tormina lag in de diepte, bespoeld door de schitterende blauwe zee, onder hen. Ongeveer twee kilometer verderop waren eenige kleine huisjes van een dorp zichtbaar.

— Henderson, snijdt eens wat takken van dien boom daar, beval Raffles. Kies ze zoo lang en zoo recht mogelijk uit. Zij mogen niet dunner zijn dan een centimeter!

Henderson klom vlug als een aap in den aangeduiden boom en kapte met zijn sterk zakmes een drietal sterke, rechte taffen af, die hij Brand toewierp. Deze bond ze met een stevig touw aan elkaar, en Raffles sneed de aldus verkregen roede op een lengte van vijf en een halve el af, met behulp van een duimstok. Daarop kerfde hij een kleine keep in de roede, op een halve el van een der uiteinden, en stak haar toen tot aan dit merkteeken rechtstandig in den weeten grond naast het pad.

Het was kwart voor twaalven.

Een kwartier wachtten de drie mannen zwiingend.

Langzaam kromp de schaduw van de roede.

Om twaalf uur klonk de heldere stem van Raffles, die zijn horloge in de hand had genomen:

— Het is tijd!

Zij begaven zich allen naar het uiteinde van de schaduw. Raffles mat behoedzaam vijftig ellen in noordelijke richting, en daarop deertig in oostelijke.

Zij stonden aan den rand van den afgrond!

— Zouden we ons vergist hebben? riep Brand teleurgesteld uit.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk! antwoordde Raffles kalm.

— Ik zie den ingang van een klein hol, Mylord! riep Henderson plotseling, die zich plat op den grond had geworpen en over den rand heenkeek.

— Zie je wel! merkte Raffles kalm op. Hij opende zijn valies, en haalde er een zeer sterk knooptouw uit, hetwelk hij over den afgrond liet ahangen, en vervolgens eenige malen om een zwaar rotsblok sloeg.

— Charles, jij bent het lichtst en ook het behendigst van ons! Wil jij het wagen?

— Natuurlijk! riep Brand uit, terwijl hij het touw reeds greep. De jonge man slingerde zich stoutmoedig over den rand van den afgrond terwijl Raffles en Henderson het touw stevig vasthielden. Brand liet zich ongeveer tien voet zakken.

— Zie je wat? riep Raffles.

— Ja! schreeuwde Brand terug. Ik zie den

ingang van een vrij groot hol! Wacht, ik zal er zien in te komen!

Hij zette zich van den rotswand af, en zwaaide zich behendig het hol binnen. Raffles bemerkte dadelijk dat zijn makker het doel bereikt had, daar het touw slap hing. Een kwartier ging in de grootste spanning voorbij. Soms verbeeldden zich de twee mannen boven op de rots, dat zij het vaag rumoer van een zondelingen strijd en schrille kreten vernamen, en hun ongerustheid nam steeds toe. Reeds wilde Raffles zelf een onderzoek gaan instellen toen de stem van Brand weerklonk.

— Ik kom terug! schreeuwde hij. Houdt het touw vast!

Raffles en Henderson grepen opnieuw het touw vast en even later was Brand behouden boven.

— Er is je toch niets overkomen, Charles? vroeg Raffles ongerust.

— Niets dan dat ik een gevecht heb moeten leveren met een steenarend die in het hol haar nest had gemaakt.

— Dus dat was het geraas! riep Henderson uit. En hebt gij het klaargespeeld met dien gevaarlijken sinjeur, mijnheer Brand?

— Ja, brave Henderson! Ik had gelukkig mijn dolk bij de hand. En zie hier het resultaat van mijn tocht! riep hij uit, terwijl hij triomfantelijk op een drietal ouderwetsche kleine koffertjes wees, die hij met touw aan zijn gordel had bevestigd, teneinde zijn handen bij het klimmen vrij te hebben.

Spoedig waren zij allen onderzocht. De koffertjes bevatten een groot aantal gouden munten, ongeveer ter waarde van vijf duizend pond en een hoeveelheid diamanten en paarlen die minstens het tiendubbele waard waren.

— Onze moeite is niet tevergeefs geweest! zeide Raffles tevreden. Als wij dien stakker van een Lonnoy er de helft van zenden, dan blijft er voor ons nog heel wat over!

Op dat oogenblik wees Henderson met uitgestrekte hand naar de zee.

— Kijk daar eens, mylord! riep hij uit. Raffles volgde de aangewezen richting. Vlak bij de haven naderde een motorsloep met groote

snelheid. Raffles haalde zijn prismakijker te voorschijn en bracht het instrument voor het oog.

— Zij zijn het! riep hij uit. De heeren komen juist even te laat!

— Maar zij kunnen over eenige uren hier zijn! En wij moeten toch terug! riep Brand uit.

— Ja, wij moeten hen voorbij. Daar is niets aan te doen. Maar het lot is ons gunstig, want daar komt een boerenkar, bestuurd door een braven Siciliër als groepen de berghelling af! Wij zullen vragen of wij mogen meerijden!

Hij wenkte met zijn hand en de voerman hield verwonderd zijn muilezel in. Raffles beloofde hem eenige goudstukken als de man hem en zijn makkers naar Tormina bracht en de voerman stemde gretig toe.

— Maar een ding belooft gij mij! zeide Raffles. Als men u vraagt naar drie vreemdelingen dan weet gij van niets... of liever, gij zegt dat zij boven op den berg zijn, begrepen?

En daarop verborg hij zich met zijn metgezellen onder de huif die den wagen bedekte. Zoo verstreek een uur.

Toen naderde er van den anderen kant een kleine kar waarop vijf mannen van een allesbehalve geruststellend uiterlijk zaten. Zoodra de beide voertuigen elkaar genaderd waren, sprong een der mannen van den wagen en vroeg den voerman:

— Hebt gij hier in de buurt drie mannen ontmoet, met bagage bij zich?

— Welzeker, mijnheer! antwoordde de voerman onnoozel. Zij zijn daarboven op den berg, op een uur van hier!

— Dank je man! Dan zullen zij ons niet ontsnappen!

De karren verwijderden zich weder van elkaar.

Een half uur later hadden de drie vrienden Tormina bereikt. Zij snelden naar de haven en scheepten zich in.

En toen zij de reede uitvoeren, kon Raffles door zijn sterk vergrootenden kijker op de berghelling vijf mannen waarnemen, die zich als razenden gedroegen en de machteloze vuist tegen het snel wegvarende bootje schudden!

De volgende aflevering bevat:

Het verdwenen diamanten collier.

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar,
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885